

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκυριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διά του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΚΑΙ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1943, ανά δραχμάς 2.000. Διά τήν Γ' (Ιούλιος-Σεπτέμβριος) δραχμάς 3.000.— Το φύλλον δρ. 200 ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομική επίταγμα, τούτοι κτλ.) ἀνωλύτως εἰς τὸν παροῦσιν Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, δδὸς Ἐδριπίδου, 48 — Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουαίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'—Τόμος 50ὸς

Ἀθήναι, Ἰούλιος 1943

Ἔτος 55ον—Ἀριθ. 27-31

ΑΝΤΕΚΡΙΤΑ

Μυθιστόρημα ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.—Μετάφραση ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΤΕΛΛΟΥ.—
Διασκευή ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ.—Εἰκόνες Λ. ΜΠΕΝΕΤΤ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

—Ὅριστε, κύριε, μήητε! τοῦ φώναξε ὁ Πεσκάδ, μόλις τὸν εἶδε νὰ πλησιάζῃ τὴν ἐφόρτα», δηλαδὴ τὸ πανί ποῦ ἔκλεινε τὴν εἴσοδο πρὸς τὸ μικρὸ στίβο. Ἀρχίζουμε ἀμέσως!

—Μὰ... εἶμαι μόνος, παρατήρησε καλόβολα ὁ νέος.

—Δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ, ἀποκρίθηκε ὁ Πεσκάδ, οἱ ἀληθινοὶ ἀρτίστες κοιτάζουν περισσότερο τὴν ποιότητα παρὰ τὴν ποσότητα τοῦ κοινοῦ.

—Τελοσπάντων! ἔκαμε ὁ νέος.

Καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὸ παρτοφόλι του δυὸ φλωρίνια, τῆφσε στὸ μεταλλινὸ πιατάκι, ποῦ βρισκόταν σὲ μίαν ἀκρὴ τῆς ἐξέδρας.

—Ἐμπρὸς λοιπόν! φώναξε κατενθουσιασμένος ὁ Πεσκάδ. Ἡ παράστασις ἀρχίζει! Κουνήσου, Ματιφοῦ!

Ἄξαφνα ἐμῶς, ὁ νέος, ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ, ὀπισθοχώρησε ἀπότομα, βίκατικά. Τὸ μάτι του εἶχε πάρει τὴν ὥραία ἐκείνη νέα ποῦ, πρὶν ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, εἶχε σταθεῖ μετὸν πατέρα τῆς μπροστὰ στὸν «γκούτολαρ» ποῦ τραγευδοῦσε. Κι' ἔβλεπε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἡ νέα χανόταν μέσα στὸ πλῆθος, ἀφίνοντας μάρμαρο τοὺς ἀκροβάτες καὶ τὰ δυὸ φλωρίνια στὸ δίσκου τους!

—Κύριε! ἔ, κύριε! τοῦ φώναξε πίσω του ὁ Πεσκάδ. Τὰ λεφτά σας! Μὰς τὰ χαρίζετε!

—ὦ, διάβολε! χάθηκε!

Καὶ γυρίζοντας στὸ Ματιφοῦ, ἐξακολούθησε:

—Πάει τὸ «κοινό» μας! ἔφυγε!

—Ἐπλήρωσε ἑμῶς, εἶπε ὁ ἀθλητῆς.

—Ἄ, δὲν μπορούμε νὰ κρατήσουμε αὐτὰ τὰ δυὸ φλωρίνια, δὲν τὰ ξεδουλέψαμε.

—Ἄς τὰ ξεδουλέψουμε!

—Πῶς;

—Ἄς δώσουμε μιὰ παραστασοῦλα, κι' ἄς ἀφήσουμε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ νὰ μῆθ' ὁποῖος θέλει. Εἶναι πληρωμένη!

—Δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἡ ἰδέα σου. Ἐμπρὸς λοιπόν!

*Ὁ ἀνθρωπος ἐξακολουθοῦσε νὰ τραβᾷ τὸ πιατάκι μετὰ δύναμη ὑπερφυσική. (Σελ. 150, στ. β').

Κι' οἱ δυὸ εὐσυνείδητοι ἀκροβάτες ἐτοιμάστηκαν νὰ δώσουν τὴν «παραστασοῦλα» γιὰ νὰ «ξεδουλέψουν» τὰ λεφτά ἐκεῖνα, ποῦ ἀλλοιωτικά δὲν καταδέχονταν νὰ πάρουν, ὅσο κι' ἂν πεινοσάν. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή, μεγάλου θόρυβου ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴς προκυμαῖες τοῦ λιμανισοῦ, κι' ὅλο τὸ πλῆθος κινήθηκε σύσσωμο πρὸς τὴ θάλασσα.

—Τὸ τραμπάκουλο! Τὸ τραμπάκουλο! ἐφώναζαν τρέχοντας οἱ ἀνθρωποι.

Ἦταν πράγματι, ἡ ὥρα ποῦ ἐπρόκειτο νὰ καθελκυθῇ τὸ καινούριο Ἰατιοφόρο, καὶ θέαμα τέτοιου εἶδους εἶναι πάντα ἐκλυσιχέ. Γι' αὐτὸ ἡ πλατεῖα κι' οἱ προκυμαῖες

ὅπου συνωστιζόταν τὸ ποικίλομορφο πλῆθος ἀδειασαν σὲ λίγα λεπτά, κι' ἔλοι, μεγάλοι καὶ μικροί, μαζεύθηκαν στὸ ναυπηγεῖο ὅπου θὰ γινόταν ἡ καθέλκυση τοῦ τραμπάκουλου. Τὶ νὰ κάμουν πιά κι' οἱ δυὸ ἀκροβάτες; Ἄφου, γιὰ τὴν ὥρα, ἦταν ἀδύνατο νὰ τραβήξουν θεατῆς, ἀφῆσαν τὸ θεατράκι τοὺς ὅπως ἦταν—περιττὸ καὶ νὰ τὸ κλείσουν—κι' ἀκολούθησαν τὸν κόσμο, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναβροῦν καὶ τὸ νέο ποῦ τοὺς εἶχε προπληρώσει καὶ νὰ τοῦ ἐπιστρέψουν τουλάχιστο τὰ «μὴ δεδουλευμένα» φλωρίνια...

Τὸ ναυπηγεῖο βρισκόταν σ' ἓνα μικρὸ ἀκρωτήρι, ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι τῆς Γκραβόζας, σ' ἐλαφρὰ κατηφορικὸ πεδίο, ὅπου τὸ κύμα, σπάζοντας, σχημάτιζε κρόσια ἀπὸ ἀφρό. Ὁ Πεσκάδ κι' ὁ σύντροφός του κατόρθωσαν μετὰ σπρωξιὰς νὰ φθάσουν στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν θεατῶν. Πόσος κόσμος! τὸν εἶχαν ἰδεῖ ποτὲ σὲ καμμιά τους παράστασι; Καὶ γιὰ τί; γιὰ τὴν καθέλκυση ἐνός πλοίου! ὦ,

κατόντια, εξευτελισμός της Τέχνης! . . .
 Το τραμπάκουλο, ελεύθερο πιά από τα στηρίγματα που το κρατούσαν, ήταν έτοιμο να ριχτεί στη θάλασσα. Έτοιμη κι' η άγκυρά του να πέσει, μόλις θα βρισκόταν στο νερό, για να σταματήσει τη φάρα του, που μπορούσε να το παρασύρει πολύ μακριά απ' το κανάλι. Αυτό έργατες των ναυπηγείων στέκονταν στο πίσω μέρος του καταστρώματος, κοντά στο κόνταρι της πρύμης, που στην άκρη του κυμάτιζε η θαλασσινή σημαία, κι' άλλοι δυο μπροστά, για να επιβλέπουν τη μανούβρα της άγκυρας. Από το μέρος της πρύμης θα ριχόταν το τραμπάκουλο στη θάλασσα. Πάνω σ' ένα όλο, αλειμένο με σαπούνη, δεν κρατιόταν πιά απ' το κλειθρό. Έφτανε ν' αφαιρεθεί το κλειθρό αυτό, για ν' αρχίσει το γλιστρήμα. Στην αρχή σιγά, αλλά με την κίνηση ή ταχύτητα θα μεγάλωνε και το πλοίο θα πήγαινε μονάχο του να πέσει στο νερό. Πέντ' έξη ξυλουργοί, όπλισμένοι με λαστούς, χτυπούσαν στην πλώρη, κάτω απ' την καρίνα, για ν' ανυψώσουν ακόμα λιγότερο το σκάφος, ώστε να γλιστρήσει πιο εύκολα. Αυτή την εργασία παρακολουθούσε τώρα το πλήθος με μεγάλο ενδιαφέρον και με άκρα σιγή.
 Τη στιγμή εκείνη, στη στροφή του άκρωτηριού, φάνηκε ένα ίστιοφόρο, που προσπαθούσε να το παρακάμψει λοξοδρομώντας, για να μπη στο λιμάνι της Γκραβόζας. Ήταν ένα κομψό θαλαμηγό, γολέττα εκτοπισματος τριακσίων πενήντα περίπου τόννων. Με τα μικρά πανιά της άριστης του πλευράς τεντωμένα προς τον άνεμο που φυσούσε απ' τα βορειοδυτικά, θα έφτανε σε δέκα λεπτά το πολύ, και μεγαλύτερη γρήγορα στα μάτια που το παρακολουθούσαν. Αλλά για να μπη στο λιμάνι, έπρεπε αναγκαστικά να περάσει μπροστά από το ναυπηγείο όπου προετοιμαζόταν ή καθέλευση. Αμα φάνηκε λοιπόν το θαλαμηγό, είδαν πως ήταν ανάγκη ν' αναδληθή αυτή για λίγα, ως που να προσπεράσει. Γιατί μπορούσε να γίνει καμιά σύγκρουση, που άσφαλώς ήταν καταστροφή για το θαλαμηγό. Έτσι οι ξυλουργοί έπαψαν να χτυπούν με τους λαστούς, κι' ο εργάτης που θα φαινόσε το κλειθρό διατάχθηκε να περιμένει.
 Οστόσο η γολέττα πλησίαζε γοργά. Μπορούσε μάλιστα να παρατηρηθεί κανένας πως είχαν αρχίσει οι προετοιμασίες για το άγκυροβόλη-

μά της. Όλα τα μάτια ήταν τώρα γυρισμένα στο κομψό πλοίο που τα όλολευκα πανιά του φαίνονταν χρυσαμένα απ' τις πλάγιες ακτίνες του ήλιου. Οι ναύτες του, με λεβαντινικές στολές και κίρκιους ακούφους, έτρεχαν δεξιά κι' αριστερά, ενώ ο καπετάνιος, όρθιος στην πρύμη, κοντά στον τιμονιέρη, έδινε τις διαταγές του με ήρεμη φωνή.
 Σε λίγο, ή πλήρη της γολέττας βρέθηκε αντίκρυ στο ναυπηγείο και σ' ένα λεπτό θα το προσπερνούσε. Αξαφνα ακούστηκε, μια κραυγή τρόμου. Το τραμπάκουλο είχε κλονισθεί. Από κάποια άγνωστη αίτια, το κλειθρό είχε ξεφύγει και το πλοίο άρχισε να κινείται, να φεύγει, τη στιγμή ακριβώς που το άλλο άρχισε να τρυβρίζει τη δεξιά του πλευρά! Η σύγκρουση λοιπόν φαινόταν αναπόφευκτη. Ούτε καιρός ούτε μέσα υπήρχαν για ν' αποσβηθεί. Κανένας χειρισμός δεν μπορούσε να γίνει. Στην έντρομη κραυγή των θεατών είχε απαντήσει άλλη από το πλήρωμα της γολέττας. Ο καπετάνιος, που δεν είχε χάσει την ψυχραιμία του, πρόταξε να κάμουν απότομη στροφή. Μα τί θα ωφελοούσε; Το τραμπάκουλο είχε γλιστρήσει κιόλα στον δρόμο. Δευκός καπνός, προερχόμενος από την προστριβή, στροβιλιζόταν στην πλώρη, ενώ η πρόμη βυθιζόταν πιά στο νερό. Την κρίσιμη, τη φοβερή αυτή στιγμή, ένας άνθρωπος όρμησε. Αρπάζοντας ένα παλαμάρι, που κρεμόταν στην πλώρη του τραμπάκουλου, προσπάθησε μάλιστα να το κρατήσει, με κίνδυνο να παρασυρθεί κι' ο ίδιος. Εύτυχως, ένα σιδερένιο κανόνι, απ' αυτό που χρησιμοποιούν για πρόσδεση, βρέθηκε εκεί κοντά, φυτεμένο στο έδαφος. Σε μια στιγμή, το παλαμάρι τυλίχτηκε μια στροφή στον γοργό στούλο, και σιγά-σιγά τεντωνόταν, ενώ ο άνθρωπος έξακολουθούσε να το κρατεί και να το τραβά απ' την άλλη άκρη, με δύναμη υπερφυσική. Αυτό βίαζε ως δέκα δευτερόλεπτα. Τότε το παλαμάρι έσπασε. Αλλά τα δέκα δευτερόλεπτα ήταν αρκετά. Το τραμπάκουλο, που ανακόπηκε έτσι ή όρμη του, βυθίστηκε στα νερά του κόλπου κάπως άργότερα και ξανασηκώθηκε σκαμπανεβάζοντας. Έπλευσε προς το κανάλι, περνώντας ξυστά, σε απόσταση μικρότερη από ένα πόδι, από την πρύμη της γολέττας, και συνέχισε το δρόμο του με την «εκτεκμημένη ταχύτητα», όσπου η άγκυρά του, πέφτοντας στο βυθό, το σταμάτησε.

Η γολέττα είχε σωθεί.
 Όσο για τον άνθρωπο, που κατόρθωσε να αποσβήσει τη σύγκρουση μόνος του—γιατί κανένας δεν έπρόφτασε να του δώσει βοήθεια, τραβώντας μαζί του το παλαμάρι—δεν ήταν άλλος, από τον άθλητή Ματιφού.
 «Α, ώρα! πολύ ώρα! φώναζε ο Πεσκάδ, τρέχοντας προς το σύντροφό του, που αυτός τον σήκωσε στη συτσαρά του χέρια για να τον άγκαλιάσει. . . μέχρι πνιγίματος, όπως συνέβηζε.
 Τότε ξέσπασαν από παντού τα χειροκροτήματα. Όλο το πλήθος συνωστιζόταν γύρω τον άθλητή, που άπορούσε με τον ένθουσιασμό αυτόν του «κοινού». Τι σπουδαίο είχε κάνει! Πέντε λεπτά άργότερα, το θαλαμηγό άγκυροβόλησε στη μέση του λιμανιού, και μια κομψή έξακτηπη βάρκα αποβίβασε στην προκυμαία τον ιδιοκτήτη της. Ήταν ένας άντρας ψηλός άναστήματος: δι; πανήντα χρονών, με μαλλιά σχεδόν λευκά και με μακριά σταχτιά γενειάδα. Αυτό μεγάλα μαύρα μάτια, διαπεραστικά και μ' εξαίρετική λάμψη, έφωτίζαν το κάπως ήλιοκνημένο πρόσωπό του με τα κανονικά χαρακτηριστικά. Αλλά εκείνο που έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση, ήταν ο άέρας της άρχοντιάς που αναδιδόταν απ' όλο αυτό τώρατο έξωτερικό. Το ναυτικό του κοστούμι—βαθυκόκκινο πανταλονι, σακκάκι του ίδιου χρώματος με μεταλλίνα κουμπιά, μαύρη ζώνη σφιγμένη μέσ' απ' το σακκάκι, έλαφρό καπέλλο από σκούρο ύψωμα—του πήγαινε πολύ όμορφα, κι' άφωνα να μακνεύεται ένα σάμμα με όπεροχη διατίπωση, που η ηλικία δεν το είχε ακόμα έπηρεάσει.
 Μόλις αποβίβασθηκε, ο άνθρωπος αυτός πήγε ίσια στους δυο άκροβάτες που περιτριγύριζε ακόμα κι' έπεισημούσε το πλήθος. Παραμέρισαν όλοι για να περάσει. Κι' όταν έπλησίασε τον Ματιφού—άπό το πλοίο του, φαίνεται, είχε ίδσει όλα όσα έγιναν πρό όλλγου—άντι να βγάλει το πορισόλι του για καμιά ήγεμονική άμωδία, έπρωτίμησε απλούστατα να του σφίξει το χέρι και να του πη: —Εύχαριστώ, φίλε μου για' αυτό που έκάματε.
 Αυτό ο Ματιφού, τα θεώρησε μεγάλη τιμή για την άσημαντη πράξη του, και στεκόταν σά ντροπιασμένος.
 —Ναι, ήταν ώραλο, ήταν όπεροχο! του φώναζε ο Πεσκάδ. Μη ντρέπεται καθόλα, που ο κύριος σου

έδωσε το χέρι του, πρέπει να χαιρηθήτε για' αυτό!
 —Είπατε Γάλλοι, κύριοι; ρώτησε ο ξένος.
 —Ό,τι πιο γαλλικό υπάρχει! άποκρίθηκε ο Πεσκάδ. Είμαστε απ' τη μεσημβρινή Γαλλία.
 Ο ξένος τους κοίταξε με συμπάθεια μα και με κάποια συγκίνηση. Η φτώχεια τους ήταν όλοφάνερη. Είχε μπροστά του δυο φουκαράδες σαλιμπάγκους, που ο ένας, ριψοκινδυνεύοντας τη ζωή του, είχε πρόσφέρει μια μεγάλη ύπηρεσία, γιατί μια σύγκρουση της γολέττας με το τραμπάκουλο θα είχε πολυάριθμα θύματα.
 —Ελάτε να με ίδείτε στο πλοίο, τους είπε.
 —Πότε θέλετε, πρίγκηπά μου; ρώτησε ο Πεσκάδ με την πιο χαριτωμένη του όπόκληση.
 —Άύριο το πρωί, χωρίς.
 —Μάλιστα, αύριο το πρωί, χωρίς, άποκρίθηκε ο Πεσκάδ, ενώ ο Ματιφού κουνούσε καταφατικά το πελώριο κεφάλι του.
 Το πλήθος έξακολουθούσε να περιτριγύριζε τον ήρωα της ημέρας, και χωρίς άλλο θα τον σήκωνε στα χέρια για μια θριαμβευτική περιφορά, άν το βάρος του δεν έτρέμαζε και τους πιο δυνατούς. Ο Πεσκάδ όμως, πρακτικός πάντα, σκέφθηκε πως έπρεπε να έπωρεληθή από την έκτάκτως καλή αυτή διάθεση του «κοινού», κι' ενώ ο ξένος, μ' ένα τελευταίο φιλικό νεύμα, άπομακρυνόταν προς την προκυμαία, ο άκροβάτης, τραβώντας και τον άθλητή, γύριζε πίσω στο θεατράκι τους κι' έφώναζε έσο πιο δυνατά μπορούσε: —Και τώρα, κύριοι, αρχίζει η πάλη Ματιφού και Πεσκάδ! Η πάλη, κύριοι, αρχίζει! Όρίστε, μπήτε να την ίδείτε! Μόνο στην έξοδο πληρώνετε. . . ή και στην εισοδο, όπως άγκαπάτε!
 Έ, τη φορά αυτή τον άκουσε και τον άκολούθησε τέτοιο πλήθος, που δεν το είχε ίδσει ποτέ του. Το θεατράκι ήταν πολύ μικρό για να το χωρέσει. Πολλοί έμειναν έξω, κι' ο εύσυνείδητος Πεσκάδ τους έπέστρεψε τα λεπτά τους—φαντασθήτε!
 Όσο για τον ξένο, αυτός, μόλις είχε κάνει λίγα βήματα προς την προκυμαία, βρέθηκε μπροστά στη νέα εκείνη και τον πατέρα της, που είχαν παρασταθεί σ' όλη τη σκηνή. Σε μικρή απόσταση στεκόταν κι' ο νέος που τους είχε άκολουθήσει, και που στο χαιρετισμό του ο πατέρας της: νέας άπάντησε με όπεροπτική ψυχρότητα—πράγμα που δεν όίεφυ-

γε την προσοχή του ξένου. Συγχρόνως, ο ξένος ένοιωσε έν' άκατανίκητο αίσθημα άπαστροφής για τον άνθρωπο εκείνον—γνωστό του: άγνωστο; ποιός ξέρει—και στα μάτια του φάνηκε μια σιγμιαία άστροφή. Οστόσο ο πατέρας της νέας τον έπλησίασε, και με μεγάλη ευγένεια του είπε: —Διεφύγατε, κύριε, ένα μεγάλο κίνδυνο, χάρις στο θάρρος και τη δύναμη εκείνου του άθλητή.
 —Πραγματικά, κύριε, άποκρίθηκε ο ξένος με άλλοιωμένη, από μια άνεξήγητη συγκίνηση, φωνή. Και πρόσθεσε: —Θά μπορούσα να ρωτήσω, με ποιδν έχω την τιμή να μιλω αυτή τη στιγμή; —Με τον κύριο Σούλα Τόρονθαλ, από τη Ραγούσα, άποκρίθηκε ο πατέρας της νέας, που ήταν πραγματικά ο παλιός τραπεζίτης της Τεργέστης, ο γνωστός μας. Μπροσω τώρα να μάθω κι' εγώ, ποιός είναι ο ιδιοκτήτης του θαλαμηγού που γλύτωσε τη σύγκρουση; —Ο γιατρός Άντεκιρι, άπάντησε άπλά ο ξένος.
 Και χωρίστηκαν, ενώ από μακριά άνηχοσαν οι ζητωκραυγές και τα χειροκροτήματα στο θεατράκι των Γάλλων.
 Έτσι το βράδυ εκείνο, όχι μόνο ο Ματιφού έγραψε έσο ήθελε, δηλαδή για τέσσερις, αλλά κι' ο Πεσκάδ μόρσε να φάη για ένα—που του έφτανε και το περίσσειο.
 —Ο γιατρός Άντεκιρι.
 Ίπάρχουν άνθρωποι που άπασχολούν όπεροβλική τη Φήμη, αυτή τη Γυνάικα Όρχήστρα, που μ' έκατό στόματα και μ' έκατό όργανα φέρνει τόννομά τους στα τέσσερα σημεία της Οικουμένης. Αυτό είχε κάνει και με τον γιατρό Άντεκιρι. Τόννομά του ήταν γνωστότατο και στην Γκραβόζα όπως παντού. Έπιπλέον ή άφξή του σ' αυτό το λιμάνι σημειώθηκε μ' ένα έπεισόδιο, που ό' άρκούσε και μόνο του να τραδήσει την προσοχή του κόσμου και στον πιο άσημο ταξιδιώτη, ενώ ο ταξιδιώτης αυτός λεγόταν και γιατρός Άντεκιρι.
 Πραγματικά, από λίγα χρόνια, γύρω σ' αυτόν είχε δημιουργηθεί ένας θρύλος σ' όλες τις χώρες της Μέσης Ανατολής. Η Άσία, από τα Δαρδανέλλια ως τη διώρυγα του Σουέζ, ή Άφρική, από το Σουέζ ως την Τύνιδα, κι' ή Έρυθρά Θάλασσα σ' όλη της την άραβική άκτή, δεν

έπαυον να προφέρουν τόννομά του σαν άνθρωπού εξαίρετικό, που κατείχε τις Φυσικές Έπιστήμες κι' ο κόσμος δεν είχε μυστικά για' αυτόν. Η Χημεία κι' ή Ιατρική ήταν το «πόρτε» του. Κάποτε, σε μια έπαρχία της Μικράς Άσίας μόρσε να γλυτώσει τον πληθυσμό από μια τρομερή έπιδημία, άγιάτρευτη ως τότε άρρώστεια, που είχε βρει το γιατρίκό της. (Ακολουθεί).
 ALPHONSE D'AUDET.
Ο ΕΠΑΡΧΟΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ
 (Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)
 Μα τότε, να που οι μικροί μενεξέδες όρθώνονται στην άκρη του κοσκονιού τους κατά το μέρος του και του λένε σιγανά: —Κύριε έπαρχε, μυρίζετε τί ώραία που μυρίζουμε; Κι' οι πήγες του παίζουν κάτω από τα μούσικια μια θεικιά μουσική, και στα κλαδιά πάνω απ' το κεφάλι του ένα σωρό καρδερίνες έρχονται να του τραγουδήσουν τους πιο όμορφους σκοπούς τους, κι' όλόκληρο το μικρό δάσος συνωμοτεί για να τον έμποδίσει να φτιάξει το λόγο του.
 Όλόκληρο το μικρό δάσος συνωμοτεί για να τον έμποδίσει να φτιάξει το λόγο του. Ο κύριος έπαρχος ζαλισμένος από τ' άρώματα, μεθυσμένος από μουσική, προσπαθεί μάταια ν' αντίσταθι στην καινούρια γοητεία που τον κυριεύει. Ξαπλώνεται με τους άγκώνες άκουμπισμένους στα χορτάρια, ξεκουμπώνει την ώρκια του ρεντιγκότα, μουρμουρίζει μια-δυο φορές άόμα: —Κύριε πρόεδρε, άγαπητοί συνεργάται. . . Κύριε πρόεδρε, άγαπητοί. . . Κύριε πρόεδρε. . .
 Έπειτα στέλνει τους συνεργάτες στο διάβολο και της Μούσας των άγροτικών συνελείσεων δεν της άπομένει πιά παρά να σκεπάσει το πρόσωπό της.
 Σκέπασε το πρόσωπό σου, ω Μούσα των άγροτικών συνελείσεων. Όταν, όστερ' από μια ώρα, οι άνθρωποι του Έπαρχείου, άνήσχοι για τον κύριό τους, μπήκαν στο μικρό δάσος, είδαν ένα θέαμα που τους έκανε να πισωδρομήσουν από φρίκη. Ο κύριος έπαρχος ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα, μες στα χορτάρια, με τα πουχα άνάστατα, σαν άλήτης. Είχε βγάλει το σακκάκι του και, μαζυλώνοντας μενεξέδες, ή κ. έπαρχος έγραφε σίγχαους.
 FOZELANTIA

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ

ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ ΚΑΙ ΚΑΡΥΔΙ

"Ένα κρυφό ποντικιάκι πήρε χιές απ' το σακί τόσο ένα καρύδι.

Πού τό πάς, καλέ μικρούλη; Για να φτιάξω ως εκεί, θές ένα ταξίδα.

"Όπως ο μικρός τό σπρώχνει κι ως στην τρύπα προχωρεί. Μά δεν είναι τρόπος.

Σταματά συλλογισμένος. Να περάση δε χωρεί. Κρύμα τόσοσ κοπος!

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤ' ΑΝΑΠΗΡΑ ΠΑΙΔΙΑ..

Τήν περασμένη βδομάδα βρισκόμουν με μιά φίλη μου στο Ζάππειο, όταν κοντά σ' ένα πάγκο είδα ένα παιδάκι παράλυτο. Τό είχαν καθισμένο σ' ένα καρροτσάκι, κι ενώ όλα τάλλα έτρεχαν κι έπαιζαν με ξεφωνητά, έκείνο καθόταν φρόνιμα φρόνιμα και ξεφύλλιζε ένα εικονογραφημένο βιβλίο.

— Τό καίμενο, ψιθύρισα στη φίλη μου. Και να μή μπορή κανείς να τό βοηθήση!

Με κοίταξε μ' άπορία.

— Πώς δεν μπορεί; μου είπε. Δέν τό ξέρεis λοιπόν πώς υπάρχει ένα θαυμασίο Ίδρυμα πού έχει άκριβώς αυτό τό σκοπό, να φροντίζη για τ' ανάπηρα παιδάκια, όσα δηλαδή είτε από τότε πού γεννήθηκαν είτε από άρρώστεια, είτε και από δυστύχημα άκόμη, έχουν μιά κάποια άναπηρία στα χέρια ή στα πόδια ή στη σπονδυλική στήλη ή γενικά στο κορμάκι τους.

— Άλήθεια; έκανα. Και γίνονται καλά τά παιδιά αυτά;

— Πολλά γίνονται έντελώς καλά. Άλλα, τά περισσότερα, παρουσιάζουν μιá καλύτερηση τέτοια, πού τά κάνει να μπορούν τουλάχιστον, να κουνηθούν και να δηρητέhsουν μόνα τους τόν έαυτό τους τέλος, σε όσα δέν μπορούν να κάνουν καμμιά ριζική θεραπεία τά εφοδιάζουν με τεχνητά μέλη ή με μηχανήματα πού τά υποστηρίζουν και τά βοηθούν. Άν θέλεις έλα μιá μέρα να τά ίδης και μόνη σου.

— Και βέβαια θα έρθω.

"Έτσι την προχθαινή Τετάρτη—ήμέρα πού κάνει ο γιατρός την επίσκεψη του— ή φίλη μου ήρθε να με πάρη. Στο δρόμο μου έξηγούσε όλα τά σχετικά με τήν "Έταιρεία Προστασίας Άναπήρων Παιδιών". Ίδρύθηκε τό 1937 από τη

φιλανθρωπική όργάνωση «Ίδρυμα Έγγυς Ανατολής», πού φρόντισε κι ανακάλυψε όλα τά φτωχά άναπήρα παιδάκια της Άθήνας και τών περιχώρων— καμμιά έξακκοσάρια τήν έποχή εκείνη. Άμέσως άρχισε ή φροντίδα όχι μονάχα για τήν θεραπεία τών παιδιών, άλλα και για τήν πνευματική και σωματική ανάπτυξη τους. Πολλά άπ' αυτά τά καίμενα δέν είχαν στο σπίτι τους τό καλό φαί πού τους χρειαζόταν και άλλα, τά περισσότερα, έξ αιτίας της άναπηρίας τους δέν μπορούσαν να πάνε σχολείο κι έμειναν έντελώς άγράμματα. Και όμως αυτά άκριβώς τά παιδιά, ή φύση πού τά στήρησε από τήν χαρά της κίνησης, τά έχει προικίσει, σάν γι' άποζημίωση μ' έξαιρετικές πνευματικές ικανότητες. Είναι έξυπνότατα, έχουν αντίληψη κι επιμέλεια μοναδική και όταν μορφωθούν μπορούν να γίνουν άνθρωποι χρήσιμοι στην κοινωνία και στην πατρίδα. Έτσι συστήθηκε μέσα στο Ίδρυμα ειδικό σχολείο, όπου τά παιδιά μετά την θεραπεία τους έκαναν μάθημα με ειδική δασκάλισσα, και παράλληλα μ' αυτό Ίδρύθηκε και συσσίτιο όπου όλα τά παιδάκια έτρωγαν τό μεσημέρι μπόλιχο και δυναμωτικό φαγάκι. Τώρα με τόν πόλεμο τό σχολείο έκλεισε, γιατί είναι δύσκολο με τίς σημερινές συγκοινωνίες να κουβαλιούνται τά παιδιά από τίς τέσσερις άκρες της Άθήνας, και για τόν ίδιο λόγο περιορίστηκε και τό συσσίτιο στα παιδάκια μόνο πού κάθονται όπωσδήποτε κοντά. Οι θεραπείες όμως δέν περιορίστηκαν, άπεναντίας ανάπτυχθηκαν. Γιατί και τό Ίδρυμα έγινε με τόν καιρό ευρύτερα γνωστό και τά δυό τελευταία χρόνια είχαμε επίδημία πολιτισμολογίας, της φοβερης βρεφικής αυτής άρρώστειας, πού δέν σκότωσε άλλα άφησε λιγώτερο ή περισσότερο άνάπηρα σχεδόν τρεις χιλιάδες παιδάκια. Τώρα γίνεται ό,τι είναι δυνατόν για να γιατρευτούν τά παιδάκια αυτά. Τους κάνουν μασάζ, ηλεκτρισμούς, φωτόλουτρα, τους βάζουν τά μέλη τους σε γύφο, για να κρθουν στη σωστή θέση. Άργότερα τά πιό πολλά χρειαζόταν ειδικό ορθοπαιδικό μηχανήμα, πού με τη σημερινή άκρίβεια στοιχίζει όλόκληρη περιουσία. Μά ή άποστολή του Ίδρύματος δέν σταματάει ως εδώ, είναι άκόμη πλατότερη. Γίνεται προσπάθεια να προλαμβάνονται οι ορθοπαιδικές άρρώστειες τών παιδιών. Πρόκειται δηλαδή για έκείνα πού παρουσιάζουν άρχες ρα-

χιτισμοσ, σημεια φυματιώσεως τών οστών. Όταν γίνη εξαίρη διάγνωση και άμεση θεραπεία τά συμπτώματα υποχωρούν και τό παιδάκι άναπτύσσεται κανονικά. Τι όραίο κι ευγενικό έργο, άλλα και πόσους κόπους και φροντίδες κι έξοδα χρειάζεται.

Όσόσο τό τραμ είχε φτάσει στην Πλατεία Αμερικής. Κατεβήκαμε και σε λίγα λεπτά επτάσκαμα σ' ένα όραίο πατησιώτικό σπίτι, περιτριγυρισμένο από ένα σκιερό κήπο. Τό ιατρείο για τ' άνάπηρα παιδάκια βρίσκεται στο επάνω πάτωμα. Μ' αυτό δέν έχει όψη ιατρείου. Μοιάζει σάν ένα πρόσχαρο, κομψό σπίτι τών παιδιών. Η μεγάλη σάλλα όπου έκαναν άλλοτε μάθημα τά παιδιά, είναι πάντα επιπλωμένη με τά όραία γυαλιστερά θρανία της. Στους διαδρόμους βλέπω σκορπισμένα παιγνιδάκια και δυό τρία παιδάκια κάνουν βόλτες με τό ποδήλατο— διασκεδάση μαζί και θεραπεία. Οι τοίχοι είναι στολισμένοι μ' όρατες φωτογραφίες από διάφορες γιορτές ή τήν καλοκαιρινή ζωή στις παιδικές έξοχές.

Μά και τό ιατρείο άκόμη, τί φωτεινό, τί εύχάριστο. Και ο γιατρός δ κ. Κονταργύρης, ο μέγáλος ορθοπαιδικός μας, πού διαθέτει τίς πολύτιμες ώρες του για τά παιδάκια αυτά, τί γελαστός «μπάρμπας» για όλους τους μικρούς του πελάτες! Και ή Άδελφή, ή δ. Μαυρίδη πού κάνει τίς ειδικές θεραπείες, τί γλυκομίλητη και τρυφερή και με πόση αγάπη μιλάει για τή δουλειά της. Κανένα παιδάκι δέν φοβάται, κανένα δέν τρομάζει, όταν μπαίνει εδώ μέσα. Νά ένας μπεμπέκος ροδαλός και παχουλός πού χαμογελώντας κάθεται να τόν εξετάση ο γιατρός. Καλέ, άρρωστο είναι αυτό τό υγιέστατο παιδάκι; Ήταν, μου έξηγούν, άλλα δέν είναι πιά. Γεννήθηκε με τό ένα χέρι του άνάπηρο. Τώρα, όμως, με τη θεραπεία πού το έκαναν έγινε έντελώς καλά, τόσο πού δέν μπορεί πιά κανείς να ξεχωρίση πού είναι τό γερό χεράκι και πού τό άρρωστο.

Νά ήταν όλα έτσι! Μά όχι, δέν είναι όλα έτσι. Νά ή Πολυξένη, ένα όραίοτατο ξανθό κοριτσάκι 2 1/2, έτών. Φορεί κατάμαυρα, γιατί ή μαμά της τήν είχε τάξει στην Παναγία για να γίνη καλά. Έπαθε πολιομυελίτιδα και παρέλυσαν και τά δυό ποδαράκια της μ' τήν έφεραν άμέσως στο Ίδρυμα και της άρχισαν τη θεραπεία πού έπρεπε, και τώρα μόλις ύστερα από λίγους μή-

νες, ή Πολυξένη πιάνεται με τά δυό χεράκια της από τό δίζυγο και περπατεί. Και οι ίδιοι οι γιατροί δέν περίμεναν αυτό τό θαύμα. Άλλα δέν είναι μόνο θαύμα της Επιστήμης. Η Πολυξένη θέλει να γίνη καλά. Έχει ένα μικρό άδελφάκι πού τώρα μόλις άρχισε να περπατη και άυπομονεί να τρέξη και να παίξη μαζί του. Και όταν κανείς θέλει κάτι με όλη του τήν καρδιά, δέν μπορεί παρά να τό πετύχη. Και νά τώρα ή Άννα, τό έντελώς αντίθετο παράδειγμα. Η Άννα δέν είναι μπεμπέκα σάν τήν Πολυξένη. Είναι μεγάλη κοπέλλα, δέκαεπτά χρόνων. Έχει σχολίωση, δηλαδή ή σπονδυλική της στήλη είναι σε δυό μεριές στρεβλωμένη. Τό Ίδρυμα φρόντισε και της πήρε ειδικό ορθοπαιδικό κορσέ άκριβώτατο, της έδειξε τί γυμναστική να κάνει, της δίνει τά φάρμακα πού της χρειαζόταν. Μά ή Άννα δέν φορεί τόν κορσέ, γιατί, λέει τήν στενοχωρεί, δέν κάνει τή γυμναστική— «δέν βαρύνει πού όφελει σε τίποτε!»— και φαντάζομαι πώς ούτε τά φάρμακα θα παίρνη. Δέν κάνει καμμιά προσπάθεια για να γίνη καλά, και άποσ ούτε τή θέληση έχει, ούτε τήν θεραπεία πού της επιβάλλει ή Επιστήμη κάνει, πώς θα γιατρευθη;

Άλλά εύτυχώς αυτές οι περιπτώσεις είναι σπάνιες. Και επειδή δέν μπορούμε ν' αντιληφθούμε μόνοι μας τά θαύματα πού γίνονται, γιατί δέν βλέπουμε τά παιδάκια παρά όπως είναι τώρα, ή δ. Μαυρίδη αναλαμβάνει να μας δείξη ένα άλμπουμ με φωτογραφίες, πού παρουσιάζει τό καθένα στα διάφορα στάδια της θεραπείας του. Νά ο μικρός Άγάθος πού γεννήθηκε και με τά δυό του ποδαράκια γυρισμένα πρds τά μέσα. Νά τώρα ο ίδιος με τά πόδια του μέσ' στο μηχανήμα. Νά και ή τελευταία του φωτογραφία, πού παρουσιάζει ένα φυσιολογικώτατο παιδάκι. Όρίστε τώρα και ή Πολυξένη—άλλη Πολυξένη αυτή— πού τό 1938, σε ηλικία όκτώ έτών έπρεπε να τήν κρατούν άγκαλιά για να στέκεται όρθή. Τώρα περπατεί μόνη της στηριγμένη μόνο σ' ένα μαστουνάκι. Και τό σπουδαιότερο δέν είναι αυτό είναι πώς έμαθε γράμματα, εδώ στο Ίδρυμα και πρόσδευσε τόσο πολύ, ώστε τώρα πηγαίνει στο Γυμνάσιο μαζί με τάλλα συνομήλικά της. Μά τό καμάρι του Ίδρύματος είναι ο Στέλιος. Ο Στέλιος είναι μέγáλο παιδί, δεκάξη χρόνων με τό ένα πόδι του άνάπηρο. Πάει όμως κούτσα-κούτσα κάθε

μέρα στο σχολείο, είναι ο πρώτος μαθητής, και τί άλλο νομίζετε πως κάνει; Έπειδή οι γονείς του είναι φτωχοί και θέλει να τους βοηθήση προγομνάει τους πιό άδύνατους από τους συμμαθητές του, κι έτσι κάτι συνεισφέρει κι αυτός στην οικογένειά του. Έ, δέν έχουν δικιο οι κυρίες του Διοικ. Συμβουλίου να χαλοδν τόν κόσμο για να μαζέψουν τις 200.000 πού χρειαζόταν για τό ορθοπαιδικό μηχανήμα του Στέλιου; Έφυγα με βουρκομένα μάτια και σκέφθηκα: αυτά πρέπει να τά μάθουν τά Διαπασσόπουλα. Να Ίδούν πόσα παιδάκια υπάρχουν πού έχουν ανάγκη από βοήθεια και φροντίδα και αγάπη. Να μάθουν πόση δουλειά γίνεται για τά παιδιά αυτά και να ενδιαφερθούν όχι μονάχα έκείνα, άλλα να κάνουν και τους γονείς τους να ενδιαφερθούν με έμπρακτο τρόπο, γιατί τήν υγεία, αυτό τό άνεκτίμητο δώρο πού μας έδωσε ο Θεός, πρέπει καμμιά φορά να τήν πληρώνουμε, βοηθώντας κι ένισχύοντας έκείνους πού δέν τήν έχουν.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΜΟΥ

Ένα κορμάτι ουρανόσ μου άνήκει. Είναι κείνος πού βλέπω να γαλαζώνη ανάμεσα στα κεραμίδια του σπιτιού άντικρd και στο φεγγίτη του παραθυριού μου. Είναι δικό μου τό κορμάτι ο ουρανόσ, και με συντροφεύει στην άρρώστεια μου. Ο ήλιος και οι δυνατά Μόλις πού μπορώ να τό κοιτάξω, τόσο οι λαμπρές άκτινες πού τό γεμίζουν με θαμπώνουν. Μά λίγο-λίγο σύννεφα σχηματίζονται, μικρά τώρα, πιό μέγáλα ύστερα. Παίρνουνε κάθε σχήμα και όψη, καθώς κυνηγιούνται από τη μιá μεριά στην άλλη του ουρανού μου. Φάτσες περιεργές μορφάζουνε με γέλιο ή με ωρική, βουνα πανύψηλα κούτρουβαλιάζονται, γίνονται βράχια, κοτρώνια κι' έπειτα κρμμάτια κορμάτια μπαμπάκι σε νιφάδες γιονιού. Νά και μιá θάλασσα με δυό καρδιά! Ω, τί περίφημος παποψ με φέσι και με φούντα!

Διασκεδάξω σπουδαία με τόν ουρανό μου. Μά, στενοχώρια μου! Η παράσταση τελείωσε. Σκεπάστηκε ή σκηνή μου με μιá σκούρα άκίνητη αύλα. Άστραπές πού μου πονούν τά μάτια τήν περνάνε, βροντές με ξεκουφαίνουν. Δυό-τρεις φορές έ-

— Τώρα έπεσε κεκρυνός! Έτσι μου κλείσανε τά σκούρα και, πάλι, τό κορμάτι ο ουρανόσ μου έχει χαθεί! Άύριο πάλι.

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΦΡΥΓΑΝΑ

Μιά σοφή μητέρα τήν ρωτήσανε πιό άπό τά παιδιά της ξεχωρίζει πιότερο. Κι' αυτή άποκριθήκε: «Ο γονιός δέν ξεχωρίζει τά παιδιά του. Τό παιδί ξεχωρίζεται μονάχο του».

Γιατί να φάχνεις τ' άστέρια, τό άπειρο; Σκέψη χάρω, κοίταξε τό μπουμπουλα (1) πώς ζει, πώς τά βολεύει και τότε θα δεις τή δύναμη της Δημιουργίας: τό Θεό.

Οι Ίνδοι έδημιούργησαν τό Βισνού, τόν Ώρο οι Αιγύπτιοι, τό Μίθρα οι Πέρσες κι' οι Έλληνες τόν άσύγκριτον Απόλλωνα. Λογής όνόματα πού πίσω τους κρύβεται ή ίδια θεότητα: ο έμπνευστής της Ποίησης, της Τέχνης και της Ομορφιάς.

Πάει ο Γουάφης. Πάει κι' ο τραγουδιστής του Μπαταριά. Πρωτοπόροι να μνησούνε στόν άλλον κόσμο πώς στις 27 του Φεβρούρη (2) θάφτανε ένας ήμύτεος από τή γης.

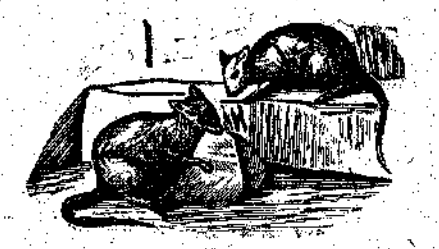
Κάθε ματιά πού ρίχνεις στ' άρχαία ελληνικά έρεΐλια είναι κι' ένας έξαγιτισμός.

Όπως τό βροφος πού πρωτοβλέπει τό φώς, τή ζωή, έτσι πρέπει καθένας ν' άνεύζει τήν Ελλάδα.

Μ. ΠΟΜΟΝΗΣ

(1) Ο μπουμπουλάς είναι ένα από τά πιό ζωνά ζώδια. Κάνει μάλες τήν καρδιά τ' άλλου, πονά ή τροφή του και τήν ανεβάζει πάνω σε ψήλωμα μ' άγια ύπομονη, είτε μονάχος του, είτε με τή βοήθεια άλλου μπουμπουλά, να τήν κρψη στη γη. Καμμιά φορά τόν παίρνει ο πατήφορος και γαντώμενος πάνω στη μάλα του κερραυλάει πίσω, έκεί πού έσείνησε. Τι να κάνει όμως; Δός του πάλι τ' άνεψάρω, έσανορής.

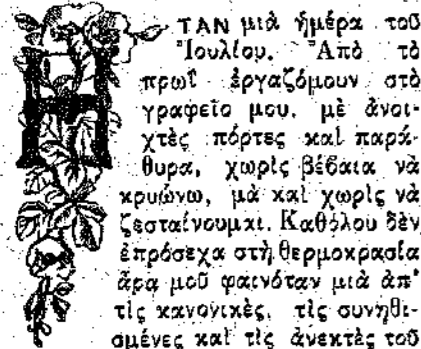
Μ. Π.

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΡΟΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΤΑΝ μιά ημέρα του Ιουλίου. Από το πρωί εργαζόμουν στο γραφείο μου...

Μά τσση ζέστη κάνει σήμερα; παραξενεύτηκα.

Τί λέτε ι φώναζε. Επειδή έδωμάδα έχετε λίγη δροσιά; Μά βγήτε κι έξω!

Μα τσση ζέστη κάνει σήμερα; παραξενεύτηκα.

Κοίταζε, κύριε, είναι να χάγης το γού σου.

Πραγματικά, βρίσκουνταν ο ένα ατέλειωτο διάδρομο...

Σιγά σιγά το ταβάνι της στοάς άρχισε να χαμηλώνει...

Μά πόσοι είναι τέλος πάντων; ρώτησε ξαφνικά ο Καικίλιος...

Ούτε ξέρω, κύριε, απάντησε.

Ετσι και όταν βάζουμε το θερμόμετρο του σώματος και βλέπουμε...

Νά μη σάς τα πολυλογώ, βασιανιστηκα όλη εκείνη την ημέρα...

Νά, ή δροσιά του Παραδείσου, ύστερ' από το καμίνι της Κόλασης!

ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΙΜΑ

Μυθιστόρημα LOUIS BERTRAND της Γαλλικής Ακαδημίας Μετάφραση ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΑΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κοίταζε, κύριε, είναι να χάγης το γού σου.

Πραγματικά, βρίσκουνταν ο ένα ατέλειωτο διάδρομο...

Μά πόσοι είναι τέλος πάντων; ρώτησε ξαφνικά ο Καικίλιος...

Ούτε ξέρω, κύριε, απάντησε.

σσιπό της, δέν έμενε ή χιών... Άλλά ή ζέστη τόν έκανε δυστυχισμένο...

Φύσα! Φύσα!! Φύσα!!! Σά ν' άκουγε την προσταγή του...

Νά, ή δροσιά του Παραδείσου, ύστερ' από το καμίνι της Κόλασης!

Κι' εγώ, παιδί, φανταζόμουν πως το δροσερό εκείνο άεράκι...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

να τον προφυλάξει από τις προεσχές του ταβανιού...

Ούτε ξέρω, κύριε, απάντησε.

δ Μακπαλικός. Έγώ μονάχα έχω πάνω από δυό χιλιάδες έργάτες...

Ακούγοντας τα λόγια αυτά ο φίλος του Κυπριανού ένοιωσε βαθύτερες ακόμη τίς τύψεις...

Και να που σαν μιά ήρωική απήχηση στίς σκέψεις του, ή φράση που είχε προφέρει...

Ελα, κύριε, κάνε γρήγορα! του φώναζε ο δόηγός του.

Με τα λόγια αυτά ο Μακπαλικός τον πέρασε σε μιά άνηφορική στοά...

Βλέπεις; είπε ο μεταλλωρύχος; Αυτά τα σύμβολα είναι μιά παρηγοριά...

Ο Καικίλιος σιλλογοζόταν: «Κι' εγώ τί έχω κάνει...

Καθώς ή στοά χαμηλώνε έλο και περισσότερο ο Καικίλιος...

σκοντάδη επάνω σε θθλια ξυλοκρέβατα και σε κάθε είδους ακαθαρσίες...

Η στοά δσο πήγαινε και χαμηλώνε περισσότερο...

Κοίταζε, κύριε, είπε ο Μακπαλικός, χιυπώντας με το σφυρί...

Διαβάζοντας τις επικλήσεις αυτές που πέλλονταν από ελπίδα...

Καθώς ή στοά χαμηλώνε έλο και περισσότερο ο Καικίλιος...

αυτές ψυχές έφαγναν ή μιά την άλλη, έκαναν σήματα και στο τέλος...

Ο Μακπαλικός που είχε προχωρήσει γύρισε πίσω και τον χτύπησε...

Κύριε, είπε, αν στέκεσαι σε κάθε θήμα...

Πραγματικά σε λίγο έφθασαν ο ένα σταυροδρόμι κλεισμένο...

Δίπλα στην καστέλα με το κριθάρι ένας γέρος...

Αυτός είναι, είπε ο Μακπαλικός...

Κι' αλήθεια το πρόσωπο του ανθρώπου που κοιμόταν...

ρειαί κρίκοι που τος δέσμευαν τα πόδια ενώνονταν μεταξύ τους με μία ζώνη δεμένη από τη μέση του, και τόσο κοντή, ώστε ο κατάδικος δεν μπορούσε ποτέ να σταθίθῃ ὀρθός. Το κορμί του έλο από τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια ήταν γεμάτο σημάδια και πληγές. Μία καμτσικιά του είχε σχίσει τ' αὐτὶ καὶ χαράζει ἕνα φοβερὸ σημάδι στὸ μάγουλο. Τὸ ἀσπράμαλλο κεφάλι του εἶχε ἕνα πλατὺ κόκκινο σημάδι στὸ μέτωπο, τῆ βούλα που τὸ εἶχαν σφραγίσει με πυρωμένο σίδερο. Κάτω ἀπὸ τὰ κουρέλια του τὰ πλευρά του ξεχώριζαν ἕνα-ἕνα καὶ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ του χέρι ἔτρεχε αἷμα· δίχως ἄλλο κάποιος ποινικὸς θὰ τὸν εἶχε δαγκώσει στὸν ὕπνο του.

Ὁ Μαυρακιὰς πῆγε κοντὰ του καὶ τὸν κούνησε ἑλαφρά:

— Πάτερ, πάτερ, ζύγνα!

Ὁ γέρος ἀνασηκώθηκε μὲ κόπο καὶ μετὴ βοήθεια τοῦ Μαυρακιὰς κάθισε στὴν κασέλα.

— Κοίταξε, τοῦ εἶπε ὁ ἐργοδηγός, εἶναι ἕνας φίλος τοῦ Κυπριανοῦ, πού ἤρθε νὰ σε ἴδῃ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ μάρτυρα φωτίσθηκε δρόκλῆρο, ἐνῶ τὰ μάτια του συνηθισμένα στὰ σκοτάδια, ἔμοιαζαν σβυσμένα. Φώναξε:

— Ὁ Κυπριανός! Ὁ ἀπόστολος τοῦ Κυρίου!

Τέτοια ἀγάπη ξεχειλίζε ἀπ' τὰ λόγια του, πού κι ὁ ἴδιος μεγάλος ἐπίσκοπος ἂν ἦταν μπροστὰ, δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ τοῦ δείξῃ πῶς μεγάλη τρυφερότητα. Ἐξαφνα ἔπεσε στὰ γόνατα, καὶ σκύβοντας μπρὸς στὸν Καϊκίλιο δοκίμαζε νὰ τοῦ φιλήσῃ τὰ πόδια, ὡσὰν νὰ ἦταν ὁ Κυπριανός ὁ ἴδιος.

— Σὲ παρακαλῶ, ἀδελφέ μου, διαμαρτυρήθηκε ὁ Καϊκίλιος, ἐγὼ πρέπει νὰ σοῦ φιλήσω τὶς ἀλυσίδες σου. Ἀφῆσέ με τουλάχιστον νὰ σοῦ δώσω τὸν ἀδελφικὸ ἀπασμό.

Ὁ γέροντας σηκώθηκε καὶ οἱ δύο ἄντρες ἀγκαλιάστηκαν.

— Εἶσαι ἕνας ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους του; δὲν εἶναι ἔτσι; τὸν ρώτησε μετὰ λύπη.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Καϊκίλιος, δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας φίλος του, λαϊκός.

Στὰ λόγια αὐτὰ ὁ γέρο-ἐφορκιστὴς κάθησε ἀπογοητευμένος. Ἡ χαρὰ πού φώτιζε τὸ πρόσωπό του σκεπάστηκε ἀπὸ ἕνα πέπλο θλίψης.

— Τότε λοιπὸν δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ πεθάνω, εἶπε. Οἱ σύντρο-

φοί μου, ὁ Γουδούνος καὶ ὁ Βορικός ἐπέθαναν, μάταια περιμένοντας ὡς τὴν τελευταία τους στιγμή νὰ κοινηθῶσιν τ' Ἀχραντὰ Μυστήρια. Κι' ἐγὼ βράστηξα ὡς τὴν ἡμέρα αὐτῆ, μόνο μετὴν ἐλπίδα πὸς ὁ Κυπριανὸς θὰ μοῦ ἔδινε τουλάχιστον αὐτὴ τὴν παρηγοριά, νὰ μ' ἀξιώσῃ νὰ γευθῶ γιὰ τελευταία φορὰ σ' αὐτὴ τῆ γῆ τὸν ἀρτο τῆς ζωῆς.

— Ἐδῶ τὸ ξέρεις πὸς εἶναι ἀδύνατο, εἶπε ὁ Καϊκίλιος. Οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν θὰ μπορούσα νὰ καταπατήσω τὴν ἀπαγόρευση. Μὰ ἤρθα

Ὁ Καϊκίλιος ξαναδιάβασε τὸ γράμμα...

γιὰ νὰ σε σώσω. Ὁ Μαυρακιὰς θὰ σοῦ ἐξηγήσῃ τὸ σχέδιό μας. Ἀδριο, ἂν θέλῃς, θὰ εἶσαι ἐλεύθερος καὶ θὰ παρευρεθῆς μαζί μου στὸ μυστήριο τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας.

— Ἡ, καλύτερα, στοὺς οὐρανούς μαζί μετ' ἐξέσῃ.

— Σὲ παρακαλῶ καὶ πάλι, ἀγγέλε μου, νὰ σε σώσωμε.

Ὁ Πριβατιανὸς κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε ἀμυδρά.

— Ἄν ἔχω καμμιὰ ἐλπίδα πᾶς σ' αὐτὸν τὸν κόσμον... ἂς γίνῃ ὅ, τι θέλεις... ὅ, τι θέλει ὁ Θεός.

Ὁ Καϊκίλιος περιεργαζόταν τὸ ἀδύνατο αὐτὸ κορμί ὅπου εἶχαν ξεθυμάνει οἱ βασανιστὲς τοῦ ἐλθῆ τους τῆ λύσσα. Χάιδευε τὰ σημάδια τῆς πλάτης του, ἀγγίζε τὴν πληγὴ τοῦ χερσίου του καὶ ρίχνοντας μὴ ματιὰ γύρω του στὸν βρωμερὸ αὐτὸν σταῦλο, παρατηροῦσε τὸν καλλιεργημένο αὐτὸν ἄνθρωπο (ὁ Πριβατιανὸς ἦταν γραμματολόγος) πού εἶχε κατανήσει σταυλίτης, πού παραδεχόταν αὐτὴ τὴν ταπεινώση, ὑπόμεινε ἄλλο

τὰ τὰ βασανιστήρια, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἐπίστευε πὸς ἕνας Ἰουδαῖος ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ, πού δὲν τὸν γνώριζε, πού εἶχε σταυρωθεῖ διακόσια χρόνια πρὶν, ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς! Καὶ τῆς μαρτυρίας αὐτῆς γιὰ τὸ Θεὸ πού εἶχε πεθάνει γιὰ τὴ σωτηρία ἐλθὼν τῶν ἀνθρώπων, ὁ γέρο καταδικὸς ἐπέμενε νὰ τὴν δίνῃ στὸν κόσμον, ἐκεῖ ὅπου ὁ κόσμος βασάνιζε τόσο σκληρὰ τοὺς ἀνθρώπους μὲσ' αὐτὴ τὴν κόλαση, ὅπου δὲν ἔπρεπε πᾶς καμμιὰ ἐλπίδα. Μπροστὰ σὲ τὴν ἀποδοχὴ καὶ σὲ τὴν πίστη τοῦ Καϊκίλιος ἐνοιώσε πὸς ἀνάξιο ἦταν τὸ δικό του ἔργο, πὸς ἡ λογικὴ του ἦταν μικρόπρεπη καὶ μάλιστα ἀναρρηγνῆ!

Δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ μπροστὰ σ' αὐτὲς τὶς κατηγορίες τῆς συνείδησής του. Ἐπέσε στὰ πόδια τοῦ μάρτυρα μὲ λυγμούς.

— Εὐλόγησέ με, πάτερ μου! εἶπε. Δὲν εἶμαι παρὰ σκόνη καὶ στάχτη μπροστὰ σου.

— Ὁ Χριστὸς ἂς εὐλογήσῃ, ἀπάντησε ὁ Πριβατιανός. Ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας ἐθλιὸς ἐτοιμοθάνατος, πού τὰ μάτια του δὲν μπορούν πᾶς νὰ σε ἴδουνα.

— Τὰ μάτια σου πού δέχθηκαν νὰ βυθιστοῦν σ' αὐτὰ τὰ σκότη εἶναι ἀξια νὰ ἴδου τὸν Κύριο!

Ὅσο ὁ Μαυρακιὰς πού παραμένε πῶς ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν μισάνοιξε φωνάζοντας:

— Κύριε, εἶναι καιρὸς νὰ φύγομε. Οἱ καρροτσέρηδες γυρίζουν ἀπὸ τὴ δουλειά. Δὲν πρέπει νὰ μὲς βροῦνε καὶ τοὺς τρεῖς ἐδῶ μαζί!

Ὁ Καϊκίλιος ἐσφιξε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ μάρτυρα στὴν ἀγκαλιά του.

— Χαίρε, ἀδελφέ. Εἶμαι πῶς ἐτυχεμένος κι' ὑπερήφανος, παρὰ ἂν εἶχα ἴδῃ τὸν Καίσαρα τὸν ἴδιον!

— Χαίρε! ἀπάντησε ὁ γέροντας. Νὰ θυμάσαι τὸν Πριβατιανό.

Καὶ μετὰ τὸ θολὰ του μάτια, τὸν παρακολούθησε μετὰ λύπη ὡς τὸ κατώφλι τῆς σκοτεινῆς πόρτας, πού θὰ τὸν ὁδηγοῦσε ἔπάνω, πρὸς τὸ φῶς.

Τὸ ἴδιο βράδυ, καθὼς ξανάπαρνε τὸν δρόμο γιὰ τὴν Κίρτα, ὁ Καϊκίλιος κυριευμένος δρόκλῆρος ἀπὸ τὶς ἀνεξέλαιπτες εἰκόνες τῆς ἐπιγείας αὐτῆς κόλασης, ἐπαίρνε μὲσα του ριζικὲς καὶ αὐστηρὲς ἀποφάσεις. Κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτὸ του γιὰ τὴν νωθρότητά του καὶ καθὼς ξανάφερ-

ΕΦΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΚΑΘΕΝΑ ΜΕ ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΤΟΥ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'

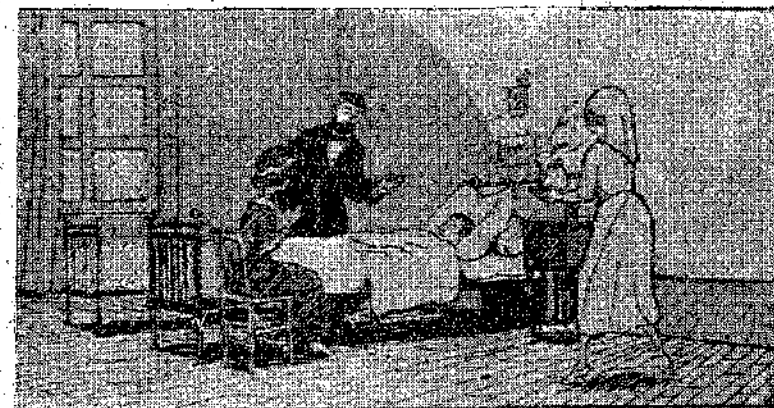
Γιάγκος ὁ Φιλάργυρος

8.—Τὸ πρῶτ, ὁ Γιάγκος ἐπρόσθεσε πάλι νὰ μὴν ἴδου τὰ παιδιά ἢ ὁ ἐπιμελητὴς τὰ αἵματα στὸ μαντίλι του, καὶ τὴ σακούλα μὲ τὸ θησαυρὸ κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι του. Τὸ κατάφερε κι' αὐτό, ξανάβαλε τὴ σακούλα στὸ ντουλαπάκι τοῦ θρανίου του, κι' ἐνόμισε πὸς τελείωσαν ὅλα. Ἀλλὰ πού νὰ τελειώσουν! Τὸ χέρι του ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ πονᾷ ὀλο-ἕνα καὶ περισσότερο, ἔπειτα τοῦ πρίστικε ὡς τὸν ἀγκῶνα, καὶ στὸ τέλος τοῦ ἔφερε καὶ πურετό. Μποροῦσε πᾶς νὰ τὸ κρύβῃ; φοβήθηκε καὶ νὰ μὴν πεθάνῃ, καὶ πόνος θὰ κληρονομοῦσε τὸ θησαυρὸ του; Ἀν εἶχε κάνει τουλάχιστο τὴ διαθήκη του.

Ἔτσι, ἀμα τελείωσε τὸ πρῶτο μάθημα, ἀναγκάστηκε νὰ δεῖξῃ τὸ χέρι του στὸν κ. καθηγητὴ καὶ νὰ τοῦ πῇ πὸς αἰσθανόταν πურετὸ καὶ πόνους. Ἀλλὰ ὅταν ὁ κ. καθηγητὴς τὸν ρώτησε πὸς ἔγινε τὸ χέρι του σὲ τέτοιο χάλι— τὸ χτύπησε; τὸ τρύπησε; τὸ ἔκαψε;— ὁ Γιάγκος ἀποκρίθηκε πὸς δὲν ἔξερε τίποτα.

— Κάτι φαρμακερὸ θὰ μὲ τσίμπησε στὸν ὕπνο μου, ἐπρόσθεσε.

Πού νὰ ὁμολογήσῃ πὸς τὸν τσίμπησε κουκουβίγια στὸ δέντρο τῆς αὐλῆς, καὶ γιὰ ποῖο λόγο σκαρφάλωσε τὴ νύχτα κεῖ πάνω!... Τὸ τσίμπημα τῆς κουκουβίγιας δὲν ἦταν βέβαια «φαρμακερὸ» φαίνεται ὅμως

πὸς ἡ πληγὴ πού δὲν πλύθηκε ἀμέσως, μολύνθηκε ἀπὸ τὸ λερωμένο μαντίλι ἢ ἀπὸ ἄλλο πράγμα, κι' ἀφορμισε.

Τὸν ἀνέβασαν στὸ νοσοκομεῖο τοῦ σχολείου, τὸν ξάπλωσαν στὸ κοβεβάτι κι' ἀχτισαν τὰ γιαιτρικά καὶ τὶς ἀνακρίσεις. Ἀλλὰ οὔτε στὸν κ. διευθυντὴ, οὔτε στὸ γιαιτρό, οὔτε στὴ νοσοκόμα, οὔτε στὴ μητέρα του, πού εἰδοποιήθηκε κι' εἶρεξε νὰ τὸν ἴδῃ, ὁ Γιάγκος θέλησε νὰ πῇ τὴν ἀλήθειά. «Κάτι με τσίμπησε στὸν ὕπνο μου», ἔλεγε σ' ὅλους. Ἔτσι κανένας δὲν ἔμαθε ποτέ τὸ νέο του κατόρθωμα, μὰ οὔτε κι' ἡ τιμωρία του ἦταν τόσο μεγάλη γιὰ νὰ τὴν αἰστανθῇ, γιὰτὶ σὲ λίγες ἡμέρες τὸ χέρι του ἔγινε καλὰ. Καὶ νὰ, πάλι ὁ μικρὸς φιλάργυρος ἀδιόρθωτος κι' ἐλεύθερος νὰ ξαναρχίσῃ τὰ ἴδια.

Μόλις βγήκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ μετρήσῃ τὸ θησαυρὸ του, πού τὸν βρῆκε ὅπως τὸν εἶχε ἀφήσει, κλειδωμένο στὸ ντουλαπάκι τοῦ θρανίου του. Ἐτυχῶς δὲν ἔλειπε πεντάρα κανένας δὲν τοῦ ἔχει ἀγγίξει. Ὅσο ἦταν ἀρρωστὸς ἀπάνω. Ναι, μὰ τώρα πού ἔγινε καλὰ, ἔπρεπε νὰ τὸν κρύψῃ κάπου ἄλλου, πού νὰ μὴν τὸν ξεση κανένας; κι' ἔτσι γᾶναι πῶς σίγουρος. Μὰ γι' αὐτό δὲν τὸν εἶχε παραχῶσα στὸ γυμναστήριο; γι' αὐτό δὲν τὸν εἶχε ρίξει στὴν κουφέλα τοῦ δέντρου; Ἀχ, τί καλὰ πού θάταν ἀκόμα ἐκεῖ, ἂν δὲν εἶχανε ἡ κακὴ ἐκείνη κουκουβίγια!... Τώρα θὰ πρόσθεσε νὰ μὴν ξαναπαθῇ κανένα τέτοιο. Οὔτε σὲ δέντρο πᾶς θὰ σκαρφάλωνε, μὰ οὔτε θὰ ξανάσκαβε λάκκο στὴ γῆ.

(ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

Στο σκίφατο του οούρουπου ανα-ιδεύονται Μια-μιά οι ωχρές υπέρχεις της ζωής, Ό δρόμος είναι πίσω τους μακρύς, Γαλήνιες προς το τέρας του παρϋούτου.

Αγκάθισαν άβρογς χαρής έφημέρες -Κι' άνάψλη ή λαχάρα τους κραυγή, Κυνήγησαν καβάλλα άμορφες χίμαιρες -Και τ' άλογο τις έριξε στη γη.

Κι' όπως, άνάερος ήσκιος του βραδυού, Γαλήνιες και μελάγχολες προϋεούνται, Τά βλέφαρα σφαλοδύ-ένος Θεού Τη στρογγυλή άγκαλιά, λέξ, όνειρευόνται.

Έθνηκόν Ίδεώδες [Α]

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΜΙΑΣ ΓΑΤΑΣ

Πρόπεσαν τό καλοκαίρι, είχε έρθει να καθήσασε σέο σπίτι μας γιά μερικές ημέρες ό ξάδελφος μας, ό Μάκης. Τό πιο άγαπημένο μεις παιγνίδι ήσαν να παίζουμε τους έξερευνητές. Φτιάχναμε με σανίδες και παλιά χαλιά, σκηνές, και κατόπι... κατόπι παίζαμε. Μιά μέρα, μόλις είχαμε τελειώσει τό φτιάξιμο μιάς σκηνής; της όμοιάτης που είχαμε φτιάξει ως τότε, και την θανάμωσαμε.

- Έ, Έ, Έ, Τόσο, γιά έλα άπ' έξω να την δής! Είναι θαύμα! -Γιά κοίταξε εκεί άριστερά, τό παραθυράκι! Κλείνει και άνοίγει σάν άληθινό.

- Άπό δόξ τό έξωλό μας τό χαλάει. Άν τό βγάξω...

- Μή, Τόσο, θά τό χαλάω. - Έ, Ένοια σου, προσέχα.

Καθώς θαμάξαμε τό έργο μας, βλέπουμε μιά γάτα της γειτονιάς άνεβασιμένη επάνω στο παζούλι της ταρατάρας. Άμέσως μου ήρθε μία ιδέα.

- Παιδιά, πιάνουμε τη γάτα να τη βάλομε μέσα στή σκηνή; Και να την παίζουμε γά... σ' όλο;. -Ναι, να! Στάσου να την πιάσω, σιγά-σιγά, με τρόπο...

Ό άδελφος μου άναλαμβάνει να την πιάσει. Η γάτα ήσαν ήμωρη και δέν έφυγε.

Μόλις την έπιασε, την φέρνουμε μέσα στην σκηνή, κλείνουμε... πόρτες και παράρθυρα, κι' άφήνουμε τη γάτα έλεύθερη. Η γάτα τρώμαζε, και μόν έβροντας από ποδ κα φύγη, βλέπει μπροστά της ένα χαλί που είχε μια τρούπα, και όρμα στήν τρούπα πριν έμεξς προφθάσουμε να την έμποδίσουμε. Η τρούπα ήσαν μικρή και ή γάτα δέν χωροδός να πέραση. Έτσι παράρθυρα τό χαλί, τό χαλί παράρθυρα τις σανίδες και... όλα τα χαλιά κι' όλες οι σανίδες έπεσαν επάνω μας!

Άσπρο Γατάκι [Γ']

ΣΟΝΕΤΤΟ

Στη μνήμη της Μίνας μου Ολιβερό σάν θά φτάση και πάλι τό δεξί χροσταλλένιο νερό λημονιάς [να ξεχούση στις ψυχές, που θρηνοδύν τάχνά τους κάποι' άγάπη γλυκειά θλιβερά κόχει Ιαβούσι]

Τέτοιες ώρες σάν πάντα λουλούδια [ε' Άπριλη στο λευκό σου τό μνήμα σιγά θά σκορ- [σιση ή φτωχή μου ψυχή, και δειλά τό καν- [είλι θά σ' άνάψη ό ήλιος σάν γέρνει στή [δύση]

Κι' όταν πιά ό βροχός της ζωής θά [κρησσήσει και με χιόνια λευκά τα μαλλιά μου [σκεπάσει, θέ ναρθώ γιά να κλείσω κοντά σου [τά μάτια

Και γλυκά ή πληγή της καρδιάς μου [θα κλείση, σάν ή λήθη τις δύο μας ψυχές πιάγα- [ρίωση άπαλά μ' άνοησί σ' όδρανόθ τά πα- [λάτια]

Μάξιμος Άφρικανός [Α]

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Κοντίνει πιά να βραδυάση. Σε λίγο τό μαύρο πέλο της νυχτιάς θ' άγκαλιάσει τη φύση. Άπό τ' άνοιχτά παραθύρι βλέπω τη μέρα που ψυχομαχάει πιά. Τά πρώτ' αστέρια τ' άγνάντεψα κιάλας ψηλά στο στερέωμα μεσ' άπ' τά σύννεφα.

Θεέ μου! με τό σβόσιμο της μέρας, σβύσε γιά πάντα τη σκοτεινιά της τρικυμισμένης μας ψυχής! Δώσε όποιανη στους άπελπισμένους. Άναψε μέσα τους τη σπίδα της έλπίδας, τρώβα μακρυά τους την άπελπισιά. Τι κι' αν έφημερώνη κι' ήμέρα λάμπει έξω, κι' ό σούρανος είναι γαλάσιος γλυκός; Η ψυχή μας έχει πάντα συννεφιά. Τις πόρτες της ψυχής μας τρντάζει τ' άγριο-άγέρι του πολέμου. Μοιάζουμε όμως σάν κι' εκείνη τη μέρα, που ένθ' ό σούρανος είναι κατάμαυρος, φροτωμένος με μαύρα μολυβένια σύννεφα, πέρα κεί στο βάθος φαίνεται μιά χρυσή λουρίδα. Η γαλήνη, ή ειρήνη

Δώσε μας θάρρος να περάσωμε τό μονοπάτι. Τό μονοπάτι είναι μεγάλο, μ' όλο και μικραίνει. Φέρος μας κοντά σου, γιά τι είναι πολύ δυστυχισμένη ή ζωή μας! Οι καλές μέρες δέν θ' άφ' γήσουν, δε τις περιμένουμε!

Τώρα πιά νύχτωσε γιά καλά. Τάποτα δέν άκούγεται μέσ' τη σιγαλιά. Σκυμμένη πάνω στα βιβλία μου, διαβάζω, δλο διαβάζω...

Χροσταλλένια Πηγή [Β]

ΣΤΗ ΒΡΥΣΗ ΤΗ ΒΟΥΝΙΣΙΑ

Στη βρύση τη βουνίσια σταματώ να ξαποστάσω, πόν άγωγάτι τό φτωχό ρωτό άν θά προφτάσω τό αρωτό τ' άστρι, την άνατολή να με φωτίση και μιά γλυκειά χρυσή γιά με ζωή να ξαναρχίση.

Στη βρύση τη βουνίσια σταματώ, τάχα θά φτάσω ποτέ στην υπερύψηλη κορφή; Μή δέν προφτάσω; Μή στο μεγάλο δρόμο κουραστώ, λειποψυχώσω, δέν είναι καλύτερα να μείνω εδω εδω να ζήσω;

Μαστραλέ [Β]

ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Τώρα δέν τό βλέπω παρά φυλακισμένα σ' άνοητιάτα των άνοητων- λείων να προσμένουν εκεί την όικερη στιγμή, που, μαζί με τό ροδολένια πέταλα θά χάσουν και την άζία...

Η θεά τους ξεφυλλίζει τό βιβλίο της παιδικής μου ζωής στο χαρμό, της όνειρευμένης εκείνης ζωής, της τρισυτυχημένης και γι' αυτό και γιά μένα...

Θυμάμαι μερικές ήλιόλουστες ημέρες του χειμώνα, που περνούσα ώρες όλόκληρες κάτω από τις άνθισμένες άμυγδαλιές, άπολαμβάνοντας τα λευκουλούδια είχαν γιά φόντο τό βαθυγάλαζο τουρανοβό και γιά στολίδι τις άθηνές δημοσοσταλίδες, που φάνταζαν στο φως σάν άνεκτίμητα διαμάντια άνοιγαν τ' άλλα πέταλά τους τό πρώτ' και δέχονταν τ' όλοήμερο χάιδεμα των ήλιαχτιάων σιγότερημα στο κρυφό πέραμα του τρελλοβροιά σάν να κρυφακαμάριωναν, γιά τι αυτό, τά ταπεινά της άμυγδαλιάς άνθόκλαρα, ήσαν πρώτα να διακαλήσουν τή φο- χορή της άνοιξης, ξεπερνώντας όλους τους άλλους, ακόμη κι' εκείνα τά χρυ- λιδόνια τά φτερωτά.

Άνόνημος [Γ']

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Νίκος τρώγοντας σιγά, που είχε να τό δοκιμάση πολλόν καιρό, λέει με θαυμασμό: -Τι νόστιμα που είναι! Σάν... προ- πολεμικά.

Αϊέν Άριστέυιν

Ο μικρός Μίρης, βλέποντας γιά πρώτη φορά μιά όρχηστρά, λέγει: - Καλέ, τι κακός που είναι αυτός! Γιά κοίταξε πώς φοβερίζει με τη βέργα του τους μουσικούς, γιά να παίζουν καλά!

Δουδοβίνος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ 1942-43 [Προκηρύχθηκε στα φυλλάδια 9-10 του 1942]

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Α'

Άθεις Πνευματικών Άσκήσεων.

Γιά τό άγώνισμα τούτο έδιάλεξα έπτά άρχικά δύοκολες Άσκήσεις. Επειδή όμως οι μεγάλοι που παίρνουν μέρος στο Πένταθλο έχουν την ικανότητα να λύνουν και τις δυσκολότερες, έπομένως θά ήταν πολλοί όσοι θά έ- λυναν και τις έπτά, ή τολάχιστο τις έξη-και τότε ποιους θά έξεχωρίζα γιά τά βραβεία; - σκέφτηκα να κάμω κά- πω, δυσκολότερο τό άγώνισμα των Άθσεων και να ζητήσω, έκτός από τις πρώτες, τις άρχικές να ποίμε Άθσεις (λέξεις) - έκείνες που είχαν βάλε οι συνθέτες και δημοσιεύθηκαν - κι' όσες άλλες θά ταιριαζαν στή θέση τους, κι' όχι βέβαια στις έμμετρες, Άσκήσεις, που συνήθως μιά μόνο λύση επιδέχον- ται, άλλα στο Σχημα, την Άκροστι- χίδα, τό Κρυπτογραμμό κτλ. Μ' αυτό τον τρόπο, επέτυχα να κάμω ώστε οι λύτες, κι' εκείνοι άκόμα που έλυσαν σωστά και τις έπτά Άσκήσεις, να παρρησιάζουν σημαντικές διαφορές με- ταξύ τους, πράγμα που μ' εδκόλυνε πολύ να τους βαθμολογήσω και να τους κατατάξω. Γιατί ένθ' ένας βρήκε π.χ. πέντε άκόμα λέξεις να ταιριαζούν στο Κρυπτογραμμό (να σχηματίζονται δηλαδή με γραμμάτα της άρχικής) ένας άλλος βρήκε δέκα. Κι' έτσι, γιά όλες τις έπιδικητικές πολλών λύσεων Άσκήσεις.

Η άπάντησή του Γκάλικ είναι ή με- γαλύτερη, πλουσιότερη και συστηματι- κότερη. Μά κι' ή σοφότερη, μπορεί να πώ. Ένα τετράδιο από είκοσι μεγάλες, πυκνογραμμένες σελίδες, με 1940 λέ- ξεις, ταιριαστές όλες στις διάφορες Ά- σκήσεις, συστηματικό Λεξικό γιά κάθε λήξη ή συνθήκη - άδιάφορο άν όλες του οι λέξεις δέν θά μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν σέ Άσκηση, γιά τι πολλές είναι σπάνιες, άρχαϊκές, άσχί- στες σήμερα, άγνωστες. Φυσικά όμως, ό διαγωνιζόμενος δέν μπορούδες να περφορισθί στις κοινές και τις γνωστές, άλλα να παρατάξη όλες τις ταιριαστές που κατάφερε να άνακαλύψη. Για να πλώ δώσω να ιδέα του άσχηκρου πλόουτου που παρουσιάζει ή άπάντησή του Γκάλικ. Θάναφέρω μόνο πώς από τη λέξη Άχέρου, την άρχική του Κρυ- πτογραμμικού, σχηματίζεται άλλες 108, και στο Μαγικό Γράμμα, λέξεις με ό- κτώ γράμματα, που έχουν Α και Υ, βρίσκει 1216!

Άπό τις άλλες άπαντήσεις, άν και πολύ κατώτερες, έχονται σχεδόν ίσο- δύναμες δύο: του Αϊέν Άριστέυιν και του Νεοσυμφναίου. Τού πρώτου έχει περισσότερες λέξεις, του δευτέρου κάπως λιγότερες, με τη διαφορά πώς αυτός τις έμνηνθεσε κιάλα, ένθ' ό άλλος τις άφινει χωρίς έμνηνθε. Οι ά- παντήσεις του Άφρονα, του Παροδίτη του Δοροτέυην, έχονται σέ τρίτη μοίρα. Αυτό όμως δέν σημαίνει πώς κι' αυτές, και πολλές, από τις άλλες που παίρνουν μόνο Έπαινο, δέν είναι άξιόλογες. Τά ίδια θάλεγα και γιά την τάξη των κοριτσών (στο πένταθλο 1942-43 διαγωνίζονται χωριστά 35 ά- γόρια και 17 κορίτσια) όπου άπάντη- στη της Αισιδόξης έχεται πρώτη.

δέν είναι όμως σάν του Γκάλικ, ούτε σάν των άγοριών που παίρνουν Δεύ- τερο Βραβείο, άλλα μόνο σάν εκείνων που παίρνουν Τρίτο.

Οι περισσότεροι άγωνιστές, άν όχι κι' όλοι, έκοπίσαν πολύ γι' αυτό τό άγώνισμα. Άλλά δέν θά μετανιώ- σουν γιά τον κόπο τους. Γιατί κι' εκεί- νοι που δέν παίρνουν τό Βραβείο που κοποδύσαν, πρέκει να άφελήθηκαν ση- μαντικά από τό ψάξιμο στα Λεξικά, από τη μελέτη, που τόυς έδωσε και γνώσεις και κρίρα.

ΑΓΟΡΙΑ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γκάλικ [23 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αϊέν Ά- ριστέυιν [20 Ε] - Νεοσυμφναίου [18 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παροδίτης [17 Ε]. - Νηρέας [16 Ε]. - Δοροτέυην [15 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14 Ε] εις έκα- στον: Σίφωνας, Λουδοβίκος, Φίλος του Βιβλίου, Πειραιωτόπουλο, Άθη- ναϊός, Πληθωμόνος Αστός, Αίτωπα- λαγίτης, Άλεσθιδάκι, Ντίνος Ζηριώ- της, Άλκη Μύρας, Ρήγας Φερατός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12 Ε] εις έκα- στον: Έλευθερία, Ηρακλής, Στέριος, Κροκατίης, Κλεφτόπουλο του 21, Άρης, Πατίνας, Γραμματουλέκτης, Πληγω- μένης Ίπκότης, Εύθυμος, Βυζαντινός Αστός, Δημήτριος Ίγερίνος, Ονειρευ- μένη Πατριάδα, Προσούσης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10 Ε] εις έκα- στον: Μέλλων Ναύαρχος, Άγνωστος Ίπκότης, Μουρωλοτίτης, Ηπειρωτάκι.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αισιδόξη [17 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λευκή Καμίλια [16 Ε]. - Άσπρο Γατάκι [15 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άγαλήνη [14 Ε]. - Παλά Βολλ [14 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12 Ε] εις έκα- στον: Σοφά Πουλί, Έμμεράλδα, Γα- λακομάτα, Ναυτοπούλα, Μικρή Ζω- γράφος, Χρυσουγή.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10 Ε] εις έκα- στον: Νόρα, Νίκη, Άνήφορος, Άν- διομένη Άμυγδαλιά, Κεραμίδα, Ά- σπρος Κρίνος.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Β'

Σύνθεσις Πνευματικών Άσκήσεων. Είχα ζητήσει μιά Συλλογή από δέκα διάφορες Άσκήσεις, κι' είχα όρισει μάλλον και τά είδη τους, γιά να είναι όποχερωτική τόσο ή ποιικιλία, όσο κι' ή... δυσκολία. Άλλά γιά τους καλούς συνθέτες του κύκλου μας, μιά τέτοια Συλλογή καταντέ σχεδόν... παιγνιδιάκι. Και, τό αποτέλεσμα ήσαν να λάβω, κι' άπ' τά άγόρια κι' άπ' τά κορίτσια - στο άγώνισμα αυτό τό κορίτσια δέν πάνε παρακάτω - πολλές άριστες κι' ώ- ραίες Συλλογές, με πολύ μικρές δια- φορές μεταξύ τους, που ή έκλογή της καλύτερης, και στις δύο τάξεις, μ' έ- φερσε σ' άμμηχανία και, φυσικά, μού έ- δωσε σόφο μεγάλο. Γιατί έπρεπε να συγκρίνω Άσκηση πρως Άσκηση, γιά

να βλέπω άν και κατά πόσο υπερέχει ή ίδια του Α άγωνιστή και του Β, κατά την τέχνη της συχουργίας, κατά την άκρίβεια των όρισμών, κατά την προ- τουτυπία, την έφευρεση, την ευφυία και καθεξής.

Ίδού, γιά παράδειγμα, δυό Συλλο- γές σχεδόν ίσοδύναμες, μά κι' οι κα- λύτερες στην τάξη των Άγοριών: του Γκάλικ και του Αϊέν Άριστέυιν. Ποιά να προτιμήσω γιά τό Πρώτο Βραβείο, άν δέν θέλω να τό δώσω ex equo, έ- είσω, και στις δύο, ή να βάλω κλήρη; Μόνο αν συγκρίνω Άσκηση πρως Ά- σκηση, μπορεί να άνακαλύψω κάποια δια- φορά. Κι' άρχίζω: Οι έμμετρες, και στις δύο Συλλογές, είναι πολύ καλά καμωμένες. Παρατηρώ όμως πώς οι στίχοι του Αϊέν Άριστέυιν είναι πιο ζωηροί, πιο νόστιμοι κι' οι στίχοι του Γκάλικ πιο σοβαροί, πιο σωστοί. Με τη διαφορά πώς αυτούς θά μπο- ρούσα γά τους δημοσιεύσω και χωρίς καμμιά διόρθωση, ένθ' στους στίχους του Αϊέν Άριστέυιν θάταν άπαραί- τητες κάποιες προθήκες κι' άλλαι.

Επίσης, στο όμοιάτο Αίτνημα του Γκ- βρίσκω έναν όρισμό άτελή - προκείται γιά μιά μονάδα βάρους που δέν είναι μόνο γιά ύγρα, όπως λέει, παρ' και γιά στερεά, ίσως και γιά αέρια - και στον επίσης όμοιάτο Άναγραμματισμό του Αϊ. Άφ. ή δασύρη λέξη όρίζεται κλειστά παλά και τριώνά, ένθ' προ- κείται γιά μεσαιωνικά νομισμάτα, ά- γνωστία σήμερα, τολάχιστο σέ μας. Τό Μέγα Δικτυωτό, πάλι, του Γκ. σέ δυό γραμμές του έχει από δυό λέξεις, ένθ' του Αϊ. Άφ. όλες του οι γραμμές έχουν από μιά και ή μόνη (υπεροχή) ά- γαμφοβίτητη). Ο Γόριφος του Γκ. εί- ναι ένα χιλιομεταχειρισμένο ρητό, μόνο που γραφοποιείται με κανονόργιο κι' έζηυνο τρόπο ένθ' στο Γόριφο του Αϊ. Άφ. και τό ρητό είναι από εκείνα που δέν χρησιμοποιήθηκαν ως τότε, και ή γραφοποίηση τό ίδιο καλή (μόνο που λείπει ένα «τφ» και θάπρεπε να τό προσθέσω). Έτσι έξακολούθησα τη σύγκριση (έδω δέν έχω τόπια περ- ρισσότερες λεπτομέρειες. Και μετρού- ντας, και ζυγίζοντας, έφτασα στην κρίση πώς ή Συλλογή του Αϊέν Άρι- στέυιν είναι λίγο άνώτερη από του Γκάλικ. Άλλά λίγο ή πολύ, τό ίδιο κάνει; υπερέχει.

Γενικά, άπ' όλες τις άλλες Συλλογές, έθεώρησα λανθασμένες: τις μη τεχνικά συχουργημένες έμμετρες Άσκήσεις, έ- κείνες όπου ζητούνται πολύ σπάνιες και πολύ δύσκολες λέξεις - που γι' αυτό κατανοούν άλιτες; - έκείνες που οι λέ- ξεις τους δέν είναι πάντα όνόματα ή ρήματα, στην όνομασική ένικοή ή στο πρώτο πρόσωπο - του ένεστοια - άν- θρώπου, δίδο - άλλα σε άλλες πλώ- σεις, ή στον πληθυντικό, ή στο μέλ- λοντα - άνθρώπου, άνθρώπων, δώσω - που είναι σπουδαία λάθος, γιατί άν πρόκειται γιά λέξεις που άπαντούν μόνο στον πληθυντικό (Τάραρα, δυ- σμαί, έτησία). ή όνόματα λαών (Κιμ- μέριοι, Άριοι). Καμμιά από τις έλλεί- ψεις αυτές δέν βρήκα στις γενικές προτερήματα Συλλογές του Πληθωμέ- νου Άετοφ - αυτή παρουσιάζει και μιά έκτακτη προτοτυπία στην έκλογή των λέξεων - του Σίφωνα, του Νη- ρέα, του Άλεσθιδάκι, της Λευκής Καμίλιας - στην τάξη των κοριτσιών αυτή έχει και την καλύτερη συχουρ-

για—και των λοιπών που παίρνουν τα Βραβεία. Είμαι πολύ ευχαριστημένη γιατί το Πένταθλο με πλουτίζει τουλάχιστο με διακόσιες έκτακτες ώρες Δασκασίας, για να συμπληρώσω τις σχετικά λίγες του τακτικού Διαγωνισμού (γιατί φέτος, με τις ανωμαλίες, δεν έλαβαν ο αυτόν μέρος πολλοί). Μόνο «νέα είδη», επιτυχημένα, δεν βρήκα παρά τέσσερα· πέντε.

ΑΓΟΡΙΑ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αιέν* 'Αραιοστάν (25 E).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γκάλικ* [25 E].—*Πληγωμένος* 'Αστός [23 E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σίφουνας* [22 E].—*Νηρέας* [21 E].—*Αστραφινάκι* [20 E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [18 E] εις εκατον: 'Αθηναίος, Πληγωμένος 'Ιππότης, Παροδίτης, Αγνώστος 'Ιππότης, 'Αλκίης Μύρας, Μέλλων Ναυαρχος, Ντινός Ζηριώτης, 'Ονειρεμένη Πατριδα, Κλεφτόπουλο του 21, Εύθυμος, Λουδοβίκος, Πειραιωκόπουλο.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [15 E] εις εκατον: Σείριος, Ρήγας Φεραίος, 'Αρης, 'Ελευθερία, Κροιαδέτης, Νεοσυμφωνίας, Προυσαεύς, Φίλος του Βιβλίου, 'Ηρακλής.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12 E] εις εκατον: Γραμματουλλέκτης, Πατάτας, Μπουρλοτιέρης, Βυζαντινός 'Αστός, Αλγαιοπλαγιτής, Λογοτέχνης, Δημήτριος 'Ιγερινός.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λενκή Καμέλια* [23 E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Εομεράδα* [20 E].—*Ασπρα Γατάκι* [20 E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αισιόδοξη* [18 E].—*Ασπρός Κρίνος* [17 E].—*Δνήφορος* [16 E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14 E] εις εκατον: Γαλανομάτα, Μικρή Ζωγράφος, Νιόβη, 'Ανθισμένη 'Αμυγδαλιά, Σοφά Πουλί.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12 E] εις εκατον: Χρυσανθή, 'Αταλάντη, Νόρα, Ναυτοπούλα, Κεραμίδα.

ΣΗΜ.—Συλλογή του *Παιού Βοταίου* δεν βρήκα στον φάκελλο του Πεντάθλου.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Γ'

Παράφρασις κι' 'Ερμηνεία ποιήματος.

Σας είχα δώσει την περιφήμη 'Οδή του Κάλβου «'Ο Φιλόπατρις», που και παράφραση χρειάζεται, γιατί ή γλώσσα του ποιητή αυτού, αν και όχι καθαντό καθαρεύουσα, αρχαίζει' μά κι' ερμηνεία, γιατί ή ποιητική του έκφραση, όμοια πάντα, δεν είναι και πάντα καθαρή, ευνόητη, κι' ακόμα γιατί συχνά οι εικόνοτες του, οι μεταφορές του, οι παρομοιώσεις του, είναι από της αρχαία ελληνική μυθολογία. Κι' ίδου πως θα την ήθελα εγώ αυτή την έργασια—άπλή, σύντομη, πάντα με κάποιο λογοτεχνικό ύφος την παράφραση, αλλά χωρίς αλλαγή των κοινών κι' ευνόητων λέξεων, που έχουν μάλιστα και το δημοτικό τους, και την έρμηνεία χωρίς κολλές και περιττές εξηγήσεις των κοινών κι' ευνόητων πραγμάτων:

«'Ω φίλατη πατρίδα, δ Ζάνκυνθος, θαυμάσια ηχοί, ενυ μου εδωσας την

πειρή (τη ζωή, ενυ μ' εγέννησες) και τα χρυσά δώρα του 'Απόλλωνα (τη λύρα, τον οίστρο, δηλ. ενυ μ' έκαμες ποιητή).—*Και ον δέξου* (τον συννώμονα) ύμνο μου. 'Εχθρεύονται (μισούν) οι 'Αθανάτοι την γυχή και ερχόνου κεραυνούς πάνω στα κεφάλια των άχάριστων.—'Εγώ ποτέ δεν σ' ελησμόνησα, ποτέ! *Κι' ή κόχη μ' έριξε μακριά σου. Μά είδες το πέμπτο του έρωτος αίωνα σε ένα έθνη* (είκοσι τώρα χρόνια βρισκομαι στην Ξηνητιά).—'Αλλά είν' εδυχομένος είτε δυστυχισμένος, *δταν τω φώς επιλούτεις* (πλημυροδός, έλουζε) τα βουνά και τα κύματα (τη στεριά και τη θάλασσα, δηλ. την ήμερα) σενα είχα πάντα μπροστά στα μάτια μου.—*Μά κι' όταν τα σφάγια ρόδα* (το κόκκινο χρώμα της δύσης) με το σκοτεινότατο πέπλο της σάνταζε (*) ή τόχη, ενυ τ'οον ή μόνη χαρά των άνθρώπων μου (δεν χαίρομουν στο νυχτερινό μου ύπνο παρά μόνο όταν δύσφρονομον εσένα).—'Το βήματά μου έφώτισε κάποτε ο ήλιος στην Ασσονία (δηλ. κάποτε βρέθηκα στην 'Ιταλία).—*Μακάρια χώρα!* 'Εκει εδέρσας (ή άτυσοφπία) πάντα γαλά καθαρός.—'Εκει οι άνθρωποι ζούν ετυχημένοι, *εκει οι κόρες τω Παρωσσού* (οι Μουδίου) χορεύουν, *και το λίσιο φύλλο* (το άμπλοφυλλο, το ίερθ του Βάκχου) *ίθθα εκει τούς στεφανώνεις*. (Στην 'Ιταλία δηλαδή ακμαζόνει οι 'Ωραίες Τέχνης, που δίνουν μέθη, χαρά).—*Άγρια, μεγάλα τρέχουν τα νερά της θάλασσας και ερχόνεται, και σγίζονται βίαια, πάνω σεούς βράχους* (των άκτών) της 'Αλβίωνας (της Αγγλίας).—'Το κέρας της 'Αμάλθιας (της μυθικής γίδας, που βύζαζε τον Δία, σύμβολο πλούτου, άφθονίας, εύτυχίας) *άδειάζει σεε δ'αχθες* του κλεινού 'Τάμισυ και δάμναυ και δόξα και πλοδο ανασίθυγη (δ'ακρινίσεται την έμπορική ναυτιλία, που άπ' έλε τον κόσμο φέρνει όλα τάγαθά).—'Εκει μ' έρωσε κάποτε το φέσημα του Διόλου (του άνέμου της τύχης, της μοίρας), *κι' εκει μ' εθέρσων, μ' εθέρσωνσαν* (μ' έγαιαναν, μου έκαμαν καλό) οι άχίνες της *διπερλυνώντης ελευθερίας* (**).—*Και τούς ναούς σου έθαύμασα* (τις 'Ακαδημίες σου, τα Πανεπιστήμια, τα Μουσεία, τα Θεάτρα) *των Κελτών* (σερά πόλη (το Παρίσι)) *Ποιά 'Αφροδίτη* (όμορφιά, χάρη) *του Δόγου ή του πνεύματος λείπει από σενα;* (άπαιτίνισεται την πραγματικός έπαφρόδιτη, δηλαδή πρώτα-πρώτα χαριτωπένη, Λογοτεχνία και τέχνη της Γαλλίας).—*Χαίρες 'Ιταλία! χαίρες και σέ, 'Αγγλία! χαίρες δοξαμένο Παρίσι!* *Αγαία και μόνη ή Ζάνκυνθος με κυριεύει*. ('Όπως όλοι οι Ζάνκυνθίοι, κι' ο Κάλβος, άγαίοτερη από κάθε άλλη χώρα του κόσμου, ή και μόνη όμοια, θεωρεί την πατρίδα του).—*Της Ζανκύνθου τα δάση* και τα *ίσκιερά βουνά θκονυγαν τον καιτό καιρό να σγαίνουγν* (να κροτούν) *τ' άσημένια δοξάρια* (μνημειακά όπλα) *της θεας*

(*) Υπάρχει κάποια άνωμαλία στη σύνταξη των δύο αντίστοιχων άντων σφραφών. Στην προηγουμένη δ ποιητής είχα μεταχειρισθή παραποιημένο ζώον (επιλούτεις, ερχόν'), ενυ ο' αυτή, σαν να το έγραψε, μεταχειρίζεται β νεοστότα (οικειάζεις, είκοι). Στην παράφραση μουσεί να γίνη μι άπομοίωση.

(**) Στην προκήρυξη του Πεντάθλου, στη στροφή αυτή, αντικαταστάθηκε μετ λέση. 'Αλλά οι περισσότεροι άγωνιστές έμαζαν σεά «'Απαντα» του Κάλβου, βρήμαν τη σωστή και την έβαλαν στην παράφρασή τους.

'Αστρμης. (Η 'Αστρμη λατρευόταν και στη Ζάνκυνθο' υπάρχειν κάπου εκεί ερείπια ναού της, κι' από τουτου ή ονομασία «δήμας 'Αστρμιών»).—*Και σήμαρα οι βοσκοί αέθρονται τα δέντρα* και τις άρσφρες πηγές, *γιατί εδω-πέρα τρυγουρίζου ακόμα οι Νηριήδες*.—*Το λόνιο κήμα πρώτο έφίλησε το σώμα*, πρώτοι οι *λόνιοι ζήφουροι* *εχάιδων* εδ στήθας της Κυθραίας. ('Ο πάως και το Κύπρις, εν' επίθετο της 'Αφροδίτης, γιατί πιστευόταν πως ή θεά γεννήθηκε, ή μάλλον αναδύθηκε από τη θάλασσα άνέξω άπ' τα Κύθηρα) *κι' επείδη τα Κύθηρα άνήκουγν* στα 'Επτάνησα, *όρα* το λόνιον κήμα πρώτο κτλ.).—*Μοσχοβόλαι* τε κίμα σου, *δ φίλατη μου πατρίδα, και πλουτίζε* το *πέλαγ* από τη *μυρωδά* των χρυσών κίτηρα σου (γενικά των εσπεριδοειδών).—*Φυτά που κάνουν σποφίλια, κι' έλαφρά, καθαρά, διάφανα* τα *σύννεφα σου* *εχάρισε* δ βασιλιάς των 'Αθανάτων (δ Δίας).—*Η αίώνια λαμπάδα* (δ 'Ηλιος) *σεύ βρέχει την ήμερα τούς καρπούς* (από τούς δίνει μ' άφθονία, σου τους μεγαλώνει σου τούς άριμάζει) *και τα δάκρυα της νύχτας* (οι στάλες της δροσιάς) *σε σενα γίνουγναι κήρυα* (Ποιητική έκφραση, σε νάλει): *όσεσ* στάλες δροσιάς πέφτουγν στη γή σου τη νύχτα, τόσα κήρυα, τόσα λουλούδια, σου φυτρώγουγν).—*Το χίαν, κι' αν έπρεσε* *καμμιά φορά, ποτέ δεν έμεινε* πολύ στο πρόσωπό σου *ποτέ* τα *κυνικά καθήματα* (οι έστρες του Αύγουστου, όταν ο 'Ηλιος βρίσκεται στο ζώδιο του Κυνού) *δεν έμάρωνε* τις *προσινάδες* σου.—*Άς μη μου εδοση ή μαύρα μου* σε *ξένη γή τον τάφο!* *Είναι γλυνός* δ *θανάτος* μόνο *δταν κοιμόμαστε* (σάν πεθαίνουμε και μες θάβουγν) *στην πατρίδα*.

Διγροστοί πλησιάζουγν, άλλα κανέναν δεν φτάνει την παραπάνω παράφραση-έρμηνεία, που αναγκάσθηκα να την κάμω μόνη μου, αφού καμμιά από τις άπαντήσεις, ούτε ή καλύτερη, δεν θα μπορούσε να δημοσιευθ' ή χωρίς άλλες και παραλείψεις. 'Αλλά ο κόπος αυτός με ηλυτώνει από μεγαλύτερο καθέναν, που θα χει φυλαξει βέβαια το χειρόγραφο του, μπορεί εδ το παραβάλλη μ' αυτό το υπόδειγμα και να ιδη ή λάθη του, τις έλλείψεις του, τις παρεξηγήσεις σου, τα περίττα του, χωρίς εγώ να μακαρηγόρησα. Οά πώ μόνο μερικά γενικά. Για τούς περισσότεροσ άγωνιστές, οι μεγαλύτεροι σκόπελοι ήταν: «τα σφάγια ρόδα» που έφτασαν να τα πάρουγν για ταστέρια και το φηγγάρι (τις δημοφίεις, λέει, και τα σφελίδια τουδρανού!) το άπλουστό «σου βρέχει την ήμερα τούς καρπούς», που έφτασαν να το εξηγήσουγν «σου λούζει» και «σου ποτίζει» (δ ήλιος!) το «ιερά των Κελτών πόλις» που την κήσαν για το Λονδίνο, επειδή Κέλτες κατοικούσαν και στην 'Αγγλία (ενυ εκτός άπ' την περιγραφή, φαίνεται καθαρά πως ο Κάλβος έννοοσθε εκει το Παρίσι, γιατί στην παρακάτω στροφή, το χαιρετά κι' αυτό το ύστερο άπ' την Αύσονία και την 'Αλβιώνα) το «ήκουον ποτέ σημαίνοντα» που το πήσαν για «ήκουα» (δηλαδή εγώ, ο Κάλβος) και τέλος το «έμαρανε τα σμάμαγδά σου» που το μετέφρασαν: «τις όμορφίεις σου, τις χα-

ρας σου», ενυ είναι κοινότατη ή παρομοίωση της πρώσινης γλώσας με το έπισης πρώσινον σμαράγδι.

Και πάλι, οι σχετικώς τελειότερες άπαντήσεις, στην τάξη των 'Αγοριών, είναι του *Αιέν* 'Αραιοστάν και του *Γκάλικ*. Δεν κάνουν καμμιά σπουδαία παρεξήγηση κι' ή παράφραση και των δύο είναι άκριτά γλαφυρή. Μόνο που ο *Γκάλικ* κάνει κάποια κατάχρηση έρμηνείας, λέει πολλά περίττα και σχεδόν άσχετα (τα βιογραφικά του Κάλβου π. χ.) κι' ενυ βρήκε κι' αυτός στα «'Απαντα» τη λέξη που είχα αντικαταστήσει, ερμηνεύει τη στροφή με τη λέξη «ευημερία» και θυμίζει πως για πρώτη φορά στην 'Αγγλία ο Κάλβος άπέκτησε οικονομική άνεξαρτησία! 'Ο *Αιέν* 'Αραιοστάν μπορεί να φηγή μερικά άνεξηγήνευτα, οι ερμηνείες του όμως είναι πάντα σωστές και περιορίζονται στο άναγκαίο, αν έχω και στο άπαραίτητο, κι' από την παράφρασή του μόνα μιά λέξη βρήκα λογοτεχνικώς άταίριαστη: τούς «ποιμένες» του Κάλβου μπορούμε να τούς πούμε «βοσκούς» «τρομπάνηδες» όχι, πάσι πολύ...

Στην τάξη των Κοριτσιών, άσχημη είναι ή παράφραση-έρμηνεία της *Λενκής Καμέλιας*. Οι άλλες έχουγναι άκριτά παρακάτω.

ΑΓΟΡΙΑ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αιέν* 'Αραιοστάν [25E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γκάλικ* [24E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πειραιωκόπουλο* [22E].—*Αστραφινάκι* [20E].—*Σίφουνας* [20E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [18E] εις εκατον: Νηρέας, Ρήγας Φεραίος, 'Αθηναίος, 'Ονειρεμένη Πατριδα, Λουδοβίκος, Γραμματουλλέκτης, Ντινός Ζηριώτης, 'Αρης, Αλγαιοπλαγιτής, Πληγωμένος 'Αστός, Λογοτέχνης, Νεοσυμφωνίας, Παροδίτης, Σείριος, 'Ηρακλής, 'Αλκίης Μύρας.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [16E] εις εκατον: Μέλλων Ναυαρχος, Πατάτας, Κλεφτόπουλο του 21, Μπουρλοτιέρης, Φίλος του Βιβλίου, 'Αγνώστος 'Ιπότητης, 'Ελευθερία, Δημήτριος 'Ιγερινός, Βυζαντινός 'Αστός, Εύθυμος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14E] εις εκατον: Κροιαδέτης, Προυσαεύς, Πληγωμένος 'Ιπότητης.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λενκή Καμέλια* [25E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αισιόδοξη* [22E].—*Χρυσανθή* [20E].

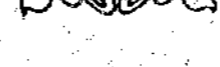
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γαλανομάτα* [18E].—*Ασπρος Κρίνος* [18E].—*Σοφά Πουλί* [16E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14E] εις εκατον: Νόρα, Νιόβη, Μικρή Ζωγράφος, 'Ασπρο Γατάκι, 'Ανθισμένη 'Αμυγδαλιά.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12E] εις εκατον: 'Ανθήφορος, 'Αταλάντη, 'Εομεράδα, Κεραμίδα, Ναυτοπούλα.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

[Στο ερχόμενο τ' αποτέλεσμα των λοιπών 'Αγωνισμάτων και τα γενικά.]

ΒΙΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

'Αθηναι, 22 εδδς Εδριτιδου της 24 'Ιουλιου 1948

ΜΙΑ ΦΡΑΙΑ ΓΙΟΡΤΗ ΓΙΑ ΤΗ 'ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

'Ο διαπαλασιεύς Σύλλογος «Εύθυμα Νιάτα» διαργάνωσε μιάν πανηγυρική παραστάση για τα 65 μου χρόνια, που έγινε στο θέατρο Μονικάλ την Κυριακή το απόγεμα, 11 'Ιουλιου. Δεν μπάρσα να παραρευθ', αλλά έβραβα με χαρά μου πως πάτυχε πολύ. Πήγες άππειρος κρήμος, νεολαία προπάντων, και προπάντων διαπαλασιόπουλα, και το ποικίλο πρόγραμμά «'Αρμονίας του 1948», επιθεώρηση της κ. Εθροσύνης Λόντου-Δημητρακοπούλου, με εκέτες, τραγούδια, χορούς κτλ.—έτελλέθηκα λαμπρά. Στην αρχή, δ πρόεδρος του Συλλόγου, δ Σανθός 'Ισπητόης, έκαμσε μιάν όμοια εισαγωγική έμιλία για το σκοπό της παραστάσης, που ήταν να γιορτασθουν και να τρηθθουν τα 'Εθνηκαπεντάχροιά μου. Καί μ' αυτή την ευκαιρία, έπλεξε το έγκώμιο του άείμνηστου Νικολάου Παπαδοπούλου και του μεγάλου, του άνωφαλοδ έρωγ που ίδρυσε και που τ'ή δε σήμερα και θα τ'ήσθ άκόμη πολύ, συνεχιζόμενα από τούς διαδόχους του. 'Ετόνισε τή συμβολή του περιόδισού μας στην πνευματική ανάπτυξη της ελληνικής νεολαίας, θύμισε πως τίς σαλίδες του πρωτοφάνηκαν τόσοι έξοχοι σήμαρα λογοτέχνης κι' επιστήμονας, κι' άνέσπερε τούς κυριώτεροσ συντελεστές, διακοπόμενος κάθε στιγμή από χειροκροτήματα. 'Εκείσπρα χειρόγραφα την όμοια του Σανθού 'Ισπητόης, συγκινήθηκα βαθιά, και λυποθήα που δεν έχω τόπο να παραθέσω μερικά τουλάχιστο άποσώματα. Είδα και τον άπολογισμό της γιορτής, τα έβραδα και τα σοφά. 'Ο Σύλλογος είχε σκαπό να προσφέρη όλο το κέρδος για την προτομή του Παπαδοπούλου. Δυστυχώς δεν είχα παρά ζήτημα τριών χιλιάδων δραχμών. 'Αλλά δεν παύραζε. 'Η ήθική άφέλεια, ή ικανοποίηση ήταν μεγάλη. Και τώρα πρέπει να άναχωρήσω και να συγχαρω τα «Εύθυμα Νιάτα», και προπάντων τον πρόεδρό τους Σανθό 'Ισπητόη, τόσο για την πρωτοβουλία σο και για την επιτυχία της τετητικής για μένα γιορτής.

ΑΓΟ ΚΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Στις 26 'Ιουλιου συμπληρωθήκαν δύο χρόνια από τον θάνατο του Νικολάου Παπαδοπούλου. Την έπίστω αυτή, για να τμηθούγν άκόμα μιάν φορά ή λατρευτή Του μνήμη, οι στανοί συγγενείς προσέφεραν στην 'Επιτροπή του 'Ερανού για την προτομή Του, δραχμές τριακόσιες χιλιάδες (300.000), ήτοι 75.000 ή άδελφή του Μαρία Π. Παπαδοπούλου, και από άλλες τόσες οι οικιογένειες Γρηγορίου Ενοπούλου, Παυσαλία Μουσρόδη και Χριστοφόρου Νατίου (Κέδικας και Λουλουκας, τ' ό γένος Ενοπούλου).

ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΑΝΤΡΗ

Στο θερμό θέατρο Πάρκ, από τον θίασο Μανωλίδου-Παπαζ-Αβραμική, θα παιχθ κατά τα μέσα Αύγουστου, ή «Φωτεινή Σάντρα», εν' από τα θρωιότερα θεατρικά έργα του Γρηγορίου Ενοπούλου και μιάν από τις μεγαλύτερες επιτυχίες

της περιφήμης Κουβέλης. Έχουγν συμπληρωθεί 35 χρόνια άπ' δτου πρωτοπαύθηκε ή «Φωτεινή Σάντρα» από την Κουβέλη, και για τούτο ή άπανάληψη του έργου, που την ήρωίδα του θα υποδοθη τώρα ή άπέροχη πρωταγωνίστρια κ. Βάσω Μωνωλίδου, θα έχη και πανηγυρικό χαρακτήρα. Μετά την έπίσημη πρώτη—Δευτέρα, 16 Αυγούστου—ή «Φωτεινή Σάντρα» θα έδακολουθήσθ να παίζεται δε δεκαπέντε ημέρες, κι' έτσι θα μπάρσατε να την ιδήτε και σεεις σε καμμιά άπογευματινή.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΤΩΧΗ ΜΗΤΕΡΑ

με το άρραστο κορίτσι, που έούστησε στους φιλονθρώπους, μες εστειλαν ως σήμαρα:

'Απολλωνία	δρχ. 1000
'Ασχημάπαπο	> 2000
'Βόκος	> 2000
Γεώργ. Α. Κλεοτήτης	> 1000
Μιχ. Ζωγράφος	> 5000
'Αννα Πατριώτ	> 1000

το όλον δρχ. 12.000, που ή πωχή τις παράλαβε με τίς πιό θαρμής της άναχαριστίας. 'Ελπίζω να εστειλουγν κι' άλλοι.

ΜΕ το δεκαεξαόλιδο τούτου του 'Ιουλιου *ενημερώματι*. Γιατί σε λίγες ημέρες θα εκδούσθ άλλο ένα γρά των Δύγουστο. κι' από το Σεπτέμβριο πιά, τα φυλλάδια θα τυπώνουγναι και θα κυκλοφορούγν στην ήμερα τους. Μόνα που δεν έβρω πόσο γαρι θα έχω, κι' αν θα μπορώ να σες ήνω από ένα δεκαεσλιδο την έβδομάδα, ή από ένα δωδεκαεσλιδο, για να αναπληρώουγναι ανά-ανά κι' οι σελίδες που λείπουγν, όσα ως το τέλος του χρόνου να έλακλήρωθ ή δ Τόμος. Αυτό ελπίζω. 'Αν οι περιστάσεις θα το επιτρέψουγν, είναι άλλο ζήτημα.

Το προνόμιο της άγορής παιδιών μου Τόμου με έκπτωση έληξε την 31 'Ιουλιου. Οι Τόμοι, καθώς σες είναι και στο προηγούμενο, κυλούνηται τώρα από 10.000 και άνω. Στην προταλευταία σαλίδα δημοσιεύεται το νέο τους τιμολόγιο, καθώς και των Μικρών Μυστικών και του Χάρτου των Λόγων.

Για μένα *Υάκινθος*, ή Κριτική πρέπει να είναι άγάπη, στοργή, ένθεουκαμός, πόθος προς μετάδοση του καλός, αλλά και δικαιοσύνη, κι' άποτροφή, και μίσος άκόμα, όταν το επιβάλλη ή περίπτωση. Φυσικά το κάθε τι πρέπει να το παίρνουμε μ' ενδιαφέρον, με άγάπη άν θέλης, και προπάντων χωρίς *σπονατάληψη*. 'Αλλά μόνο αφού το διαβάσουμ, θα ήθεμ αν αξιζύ να διατηρήσουμ γι' αυτό και να μεγαλώσουμ την άρχική μας άγάπη, ή να τη μεταβάλομε σε άκοσμορφή: σε μίσος, ή το κάτω-κάτω σε άδικαφροία. Το θέμα είναι βέβαια μεγάλο, μά δεν έχω τόπο για περισσότερο. 'Όσο για την «Πνευματική άλγυαρχία», προπαθώ να τήν... έξουδατερώνω σο μπορώ, αλλά πρέπει να έβρθη πως ήταν, είναι και θα είναι κάτι μοιραίο, άναπόφευκτο, και στη Σελίδα μας και σ' όλα. Γιατι οι καλύτεροι είναι πάντα οι λιγώτεροι: κι' οι καλύτεροι—δεν μπορεί άλλως—θα φαίνουγναι συχνώτερα, θα επικρατούγν, θα έξουγναι...

Μούζη, είμαι μικρούλης, έντεκα μόλις χρονών, αλλά τα ποιηματάκια σου έχουγν πολύ ενδιαφέρον. Δεν μπορεί βέβαια παρά να είναι άταχνα, σκαπάζει όμοσ τα τεχνικά τους έλαττώματα ή παιδική άφέλεια τους, τα γρήγο όσους άλοθημα κι' ή φυσική τους χαρά. Πιο επιτυχημένο

κι' από τα τρία, είναι το «Στη Γραμμάτικη μου που είναι οτιδήποτε». Αυτό το έκοψα και το φίλησα, γι' το δημοσίευμα — με τη σειρά του όμως — στη Σελίδα. Στο μεταξύ γράψ μου.

Ναί, Γουλιέλμο Τέλλε, κι' ε' Φυλάκις μου έστειλε κάποτε κάτι να το δημοσιεύσω, κι' επειδή το είπα πως ήταν ανάγκη να κάμω μερικές αλλαγές, μου απάντησε: «η δική σου, γράφω, η καθόλου». 'Αλλα σέ, λές, δεν είναι Φυλάκις, και μου έδωσε την άδεια να κάμω στο έρωσ σου όπως αλλαγές θέλω. Σω άπικνω; και Φυλάκις να ήσουν, το ίδιο έπρεπε να κάμεις. Το περιοδικό μου δεν είναι φιλολογοικό, αλλά κριτικά-πρώτα παιδαγωγικό. 'Όλοι μου ε' συνεργάτες αυτοί το έβρουν, το καταλαβαίνουν, και δέχονται τις αλλαγές που κάμω στα χειρόγραφα τους ως... άναγκαίο κακό. Μπορώ μάλιστα να πω πως τίποτα δεν δημοσιεύω, ε'θεα τοδ μεγαλύτερο λογοτεχνικό, χωρίς κάποια άλλαγή. Φαντάσου τώρα τι γίνεται στη Σελίδα η στη στήλη των Άσκησεων...

Ελέμπε, έλαβα και τα κομμάτια σου για τή Σελίδα, που θά τ' διαβάζω με τη σειρά τους. Ναί, κι' ε'γώ πολλές φορές απέφευγα να δημοσιεύω τους έξαντλημένους Τόμους μου, γι'ά να μπορώ ε'ποιος θέλει νάχη όλη τη σειρά, από το 1819 που πρωτοέβγαλα, ως σήμερα. Αυτοχώς οι έξαντλημένοι Τόμοι είναι πολλοί: 3λοι της Α' Περσίδου, δηλαδή ως το 1894, και αρκετοί της Β'. 'Αφίνω τώρα που από πολλούς δεν έχω παρά λίγα αντίγραφα, που δεν τα δίνω παρά σε όσους τους παίρνουν δλους μαζί, ώστε κι' αυτοί θεωρούνται έξαντλημένοι. 'Εξ άλλου, η ανατύπωση σήμερα, κι' άλλων ακόμα, ήταν αδύνατη. Μόνο ένα τελεσίκομ με το καλό ε' πάλεμος, και εξαγίνιστον ε'κδοτες οι εκδόσεις όπως πρώτα, θάρχιον οίγα σιγα να τους εξατυπώσω. Γιατί η Σειρά πρέπει να άπαρχη δλόκληρη, όχι μόνο στις δημοσιεύσεις βιβλιοθήκης, αλλά και στις βιβλιοθηκές των οικογενειών που διαβιβάζονται από γενιά σε γενιά.

Όφραϊας 'Επιστολάς μου έστειλαν κι' οι ε'ξής: Ζεφύριος (έπιμονή χρειάζεται) δυο για βιβλία, το γραμμάτιστα πρόθυμο να σου δώσει όση μπορεί, ε'ν έβρω μόνο αν υπάρχει χωριστός κατάλογος των συνδρομητών του Ψυχικού ρώτησε τη δ. Ταμπάκοπουλου. 'Ελληνας (τά έλαβα ε'λα: το έρω πως η καθυστέρηση εξήμισω. την κίνηση, ανέσπε το ξεσπάθωμα κτλ. αλλά ήταν συνέπεια αναπόφευκτη και, έλπίζω, παραδική ζωστές ε'λες σου οι γλωσσικές παρατηρήσεις: κι' εκείνο που ε'λεες στον καθηγητή σου, πως το «ε'λιθμων» εξαίρετα μπορεί να γίνει στη δημοτική «ε'λιθμονας», σιωστώτατο: μήπως, ε'ν λέμε «κανόνας» «γνώμονας», «χειμόνας» και τόσα άλλα; άφίνω τώρα πως πολλών απ' αυτά τα καθαριοσιστικά υπάρχουν αντίστοιχα με δημοτικά, κι' αν θέλωμε ν' αποφεύγομε το «ε'λιθμονας», μπορούμε να ποίμε «γνώστης» η «ε'λιθός»; 'Ανθος Άβής (κι' ε'γώ ε'δομαι να σου παρουσιάζονται συχνά ε'κκαιρίες για να μου γράφεις, και προπάντων να μη «βγαίνεις λιγάκι»...) Μεθυμένιο Άηδονάκι. (δέν δημοσιεύω σταυρόλεβα, γιατί πιάσων πολύν τόπο, κι' έπειτα, μπροστά στις άλλες μεθ' Άσκήσιον — Δικτωσά, Κυδόλεβα κτλ. — τα Σταυρόλεβα είναι πολύ κατώτερο είδος.) Προνομμένη Τριπέλα (η Σουηδική Ακαδημία, από ένα μεγάλο κληροδότημα

του σουηδικού χημικού Νομάλ, άπονέμει κάθε χρόνο γενναία χρηματικά βραβία, από πολλές χιλιάδες κορόνες) το καθένα, στους δικαιετώτατους λογοτέχνας κι' επιστήμονες δλου του κόσμου με τη σειρά τους: άποφίειρος για το λογοτεχνικό βραβίο Νομάλ τοδ 1937 ήταν κι' ε' δικός μας Παλαμύς, αλλά την τελευταία στιγμή, άγνωστο γιατί, προτιμήθηκε ένας άμερικανός μυθιστοριογράφος. Ρόδη Άγγινη (δέν θάβηλα, να συνάπρη και σε,α το ραβίμ του «κακρηδισμού» — στην έπαρμωγή του τουλάχιστο — αλλά το γράμμα σου, αν και έβρω κι' άπιωμάτιστο, με συνέπρη με το περιεχόμενό του. Θλιβερό βιβλία το φαινόμενο, που σου έδωσε άφορηή να γράφης δλ' αυτά τα στοργικά κι' όφραϊα ε'υτυχώς όμως, όπως λές στο τέλος και ε'ω, τα παιδικά που δέν μ' άγαπούν «ε'τα μάννα» είναι μετρημένες εξαιρέσεις.) Άδρακος Άνθρωπος (η άρρωσεία σου δέν ήταν σαφής, μεροδός όμως να γίνει, χωρίς την άκνησία και τη δίκαια των 40 αυτών ήμερών) τώρα βιβλία θά είναι ε'υτυχώς καλά: τη λέξη «κυστήριον» όπως και τόσες άλλες, τη γράφουμε με τρία διαφορετικά ε' που προφέρονται το ίδιο — υ η ε — γιατί ακολουθόμα την ιστορικη κι' όχι τη φωνητική λεγόμενη δρογογραφία, στο γράμμα σου, από εωτες, μία μόνο αναβογραφή έβγαλα: προχαρημένος αντί προχαρημένος. ε'σοι κάνονην Στατιστική δέν έβρουν βιβλία τα διάφορα ψευδώνυμα του καθενός και γράφουν τα βιβλία κάθε ψευδωνύμου χωριστά: ε'γώ όμως που έβρω, τα άβροίτω) Γιός του Ψηλορείτη (δέν άριθάλλω πως δέν θά έχασες την «πνευματική σου μάννα», ούτε όταν θά είσαι ε'δελπας κι' άργότερα άξιοματικός διαβιδάζων στον Ζεφύριος και στο 'Εθ. 'Ιδέσδες τα συχαρητήρια σου για τα ποιήματά τους η Μπούλη είναι πάντα άκατασπόδλα.) 'Αλεξανδρίτσα (το καλοκαίρι, λές, θά μου γράφης 7 γράμματα την ε'βδομάδα, αλλά δεν το ε'βγα ακόμα; ε'ς είναι, έρχασα τόσο συχνά στο γραμμάτιστα μου, και παρακολουθούε με τόσο ενδιαφέρον. «τις δύσκολες στιγμές μου», ώστε κι' ε'να την ε'βδομάδα από σένα θά-μοδ ε'ριταν: γιατί όμως το «πλήμα» το γράφεις «κρίμα»; άλλωστε, όταν μιλούμα βιαστικά, έτσι το προφέρουμε, και γενικά οχθρόν, έπου είναι ζυδ ε' στη σειρά, το ένω το τρώπη πρέπει όμως να τα γράφουμε, γιατί πολλές λέξεις, όπως το «ποίηση». θά γίνονται άγνωστές.) Λουδοβίκος (ε' άλλα ήταν τα χρόνια εκείνα, που μεροδία να γιορτάζω δωδέκα και να βράζω και διπλά πανηγυρικά τεύχη, όπως της Τριακονταετηρίδος μου, που ε'λες στον Τόμο του 1909, ε'ς ε'πιζώομε πως θά ξαναγορίσων' για το ζήτημα που σε άπασχολεί, γράφω παραπίνω, στους παραγράφους.) Σίφονας (δέν είναι άπίθανο να χρωστίμας στον πόλεμο κι' αυτή την πρόσδο η την «ε'ξάλειψη» πάντως, κι' ε'γώ την έχω παρατηρήσει στα κομμάτια της Σελίδας μας και προπίντων τα ποιήματά: δυο για τη βαθμολόγηση, δέν μπορείς να έβρης για παιδ λόγο βάζω [Α] ε' και πού θ' ε'βαζες [Α], η [B] ε'κει πού θ' ε'βαζες [Α] αυτό το έρω μόνο ε'γώ και, κριμαί φωρά, ε'κτάκτως, κι' ε'κείνος που βαθμολογείται.)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άποσπείρονται ως παράκρη, άτεχνα, ε'κτενη ή ε'κατάλληλα: «Διήγημα» του Γεωργ. Κορητικού (να πάρης ψευ-

δώνυμα και να γράφης πού άπά.) — 'Τα γέλια των βαδρακών» του Χιον. Τάτρωτος. — 'Τό δαιμονόμαχο με φεωδ. Άθηνάουδ που δέν τού άνηκει. — 'Από τα φαίδια» τ. Μισοισπή. — 'Ηταν βράδα» «Οι κορδαλλες». — 'Εν Παλαμύ» τ. 'Ελ. ληνα. (Άτεχνα. Έμάτα πολύ βραδιά. Παρακαλώ στη συνεργασία σας να μην ε'φαρμόζεται το άνωτον όσσημα, γιατί και ε'ν άκόμη ε'γκρίνονται τα κομμάτια σας, δέν θά δημοσιεύονται.) — 'Οναίρων σκιές» κινώμωμο. — 'Αναμνήσεις ενός γέροντ» τ. Καροτζίη. — 'Από τα φαίδια» τ. Μ. Γεωπόνου. — 'Η κληματαριά» τ. Μ. Καλλιέργη. — 'Εοσπρινές» τ. Γουτ. Ψηλορείτη. — 'Πόσες φορές» και «Κι' άραγα γιατι» τ. Άλεπουδίστας. — Τόσορα ποιήματα τ. Κάτιος. (Μπράβο. Για πρώτη καλά είναι. Έξακολουθώ να γράφης.) — 'Ολίφη» τ. Μπούλη. — 'Ο καλύτερος καιρός» τ. Σύλλα. — 'Χαιρονιά» τ. Μάνου. — 'Ρολοιές» τ. Θούλου κ. Μαρονα. — 'Ανοιξη» τ. Χρονάθουμου (Άέσι πράγματα καλά και χηλοισπωμένα. Χωρίς κριμαί προσωπική παρατήρηση). — 'Ες' άκοιόλι» και «Στοιμας υσταλιγας» τ. Μίμη. — 'Ενωπώσεις» τ. Λεονίδα. — 'Τόμορφότερο λουλοδν» και «Γέα Παλιότο» ε'ξωτικό Γιοσμί. — Αύτα είναι δυο κομμάτια έλαβα ως την 1η 'ουλίου. θά εξακολουθώ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Δούκισσα των 'Ιπποτών, ε' (ΣΜ). Κάποιια, κ. (ΚΣ). Μυρμενο Γιοσμί, κ. (ΑΣ). Χυβανέα κ. (ΕΒ). Ροδοκόπότης, ε' (ΜΠ). 'Ολυμπιονίκης, ε' (ΣΓ). Μιχρός Γωπόνο, ε' (ΗΠ). Γάλα, κ. (ΡΕ). Μούζης, ε' (ΧΓ). Άστρο της 'Ελευθερίας, κ. (ΝΑ). Τσιγγάνα, κ. (ΑΓ). Σιωσιωτοπούλα, κ. (ΜΙ). Αυτίδα, κ. (ΕΓ). Νύμφη του Εύρωτου, κ. (ΑΓ). 'Υπολογαός των Λοχφόρων κ. (ΕΜ). Μυρμενο Άηδονάκι, ε' (ΓΚ). Προσφυγιόπουλο, ε' (ΒΙ). 'Όριον, κ. (ΣΒ). Αδγενικός, κ. (ΜΣ). Κυνηγός της Δόξης, κ. (ΑΠ). Πυράκανθος, ε' (ΓΘ). Άλευροκυνηγός ε' (Ζ); 'Ιων, ε' (ΡΓ). 'Ιριαινο Κοινοσπί, κ. (ΡΑ). Νεράιδα της Αίγινης, κ. (ΙΒ). 'Αμαζόνα των 'Ιόλων, κ. (ΚΠ). Πιπίνας, ε' (ΠΧ). Πυγμαχος, ε' (ΑΠ). Κυρίαρχος του Σκότους, ε' (ΓΕ). Νυτοποδοσολος, ε' (ΠΜ). Τρεχαγυθενόπουλας, κ. (ΕΚ). Αούλης Άλούσης, ε' (ΓΑ). Κεφαλλονίτοπουλο, ε' (ΠΣ). Πυρπολητής, ε' (ΣΣ). Δούλα, κ. (ΧΣ). Φ.δές, ε' (ΙΑ). Μυστηριώδης Δούκισσα, κ. (ΦΑ). Κορυδαλλός, ε' (ΑΦ). Άγγελή Καρδιά, κ. (ΑΚ). Άσπασία, κ. (ΑΧ). Τριμερός Σίφομαχος, ε' (ΧΑ). Φοβερός Σίφομαχος, ε' (ΠΙ). Θσοισιωτοπούλα, κ. (ΔΠ). Μπουρμπουλήθρας, ε' (ΠΜ). Τζόλλη, κ. (ΖΣ). Πικαντικο Πνεύμα, ε' (ΑΜ). Πηλέας, ε' (ΓΠ). 'Αμαζών, κ. (ΜΠ). Μάρα, κ. (ΓΚ). 'Εσμεράλδα, κ. (ΑΣ). Ρουαίλης, ε' (ΠΙ). Λεάνδρος, ε' (ΗΜ). Άλεκουδοκυνηγός, ε' (ΑΚ). Διάολος Ευδός, ε' (ΙΚ). Μιχρός Φίλος, ε' (ΒΧ). Νικηφόρος, ε' (ΠΒ). Θαλασσοπούλα, ε' (ΙΒ). Άσημαλπίδος, Άσπες, κ. (ΖΧ). Μύθος Στρατηλάτης, ε' (ΒΚ). Μιχρός Βιολιστής, ε' (ΜΚ). Μιχρός Τζόκω, ε' (ΜΠ). Άτικός Ούθρονός, ε' (ΡΓ). Γλωσσοεσικω, κ. (ΕΕ). Άγγελιοφόρος, ε' (ΜΑ). Καπταν Νικηφόρος, ε' (ΔΦ). Άραπάκι, κ. (ΕΕ). Σακκοράφα, κ. (ΕΕ). Τριζόνη, κ. (ΑΤ).

'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Άροσσογειτών ε', Μικρή Σουλιωτοπούλα κ., 'ΙΚείνος ε', Εσνθή Κερυάτις κ., Πεταχτούλα κ., Νικητής του 'Αέρος ε', Μαρκήσιος ε', Μωρατοπούλα κ., Κίτσοσ Λεβέντης ε', Παμφούτιος ε', Μπαράκι κ., Φλογέρα κ., Κορηκίτοι ε', Μαγεμένο Νησί ε', Φοτβός ε', 'Ελβιάτης ε', Φρενίτις κ., Προγκηπόπουλο της 'Ομάλης ε', Ροδοδάκτυλη κ., Άτρωμητη Άεροπόρος κ., Ατσάλινος Άεροπόρος ε'.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: 'Αντώνιον Μπλέην. (έλαβα από πολλού την επιταγή των 8.000 κι' ε'ξετίλεσα τις παραγγαλιές ε'υχαριστώ!) 'Ελένη Α. Πανατώη (χαίρω πολύ αλλά για ψευδώνυμο πρέπει να σταλάς και 300 ε'ρ. δικαιοσμία ε'γκρίσιω, κι' άκόμα σε παρακαλώ να διαλέξης άλλο γιατί δέν μεράζουν τάρασνικά για κορτοια: δέν ένοσθ βίβητα τά Γαλαξιάς, 'Αρματοκοβίλους κτλ. που μπορεί νάγγηκουν και σε κορίτια και σε άγόροι ε'να σωστό όμως μία μαθήτρια να πάρη ψευδώνυμο καθαγής;) Δοξούλα Ν. Σπυριώνη (τά έλαβα ε'λα, μην άνησυχής έλαβεσ και ε'ω τα φυλλάδια που σε έλαπαν;) Γιόγγος Βιτάλην (ε' κ. Φαίδων έλαβε το γράμμα σου και μου έδωσ το ποιήμα σου) είναι πολύ καλά, και θά δημοσιεύθ και για τους ε'δύ λόγους που γράφεις: Μίγαν Θεοβοσπούν, Νηρέα, Άέιν Άριστοτέων κτλ. κτλ.

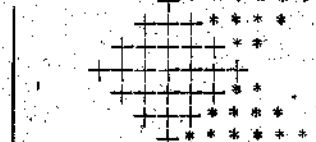
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 301ου Διαγωνισμοδ Λόσων. ΑΙ Λόσες του φυλλάδιου τούτου δεκται μέχρι της 30 Σεπτεμβρίου.

- 174. Αεζίγιγως.**
Πρώτα μιά πρόθεση Κι' ύστερα πόλη Δικήμας, φάνουνα Για νάβθε' δλο, Νά συζητήσομε, Νάλοφασίσομε, Καί... να ψηφίσομε.
Πρόμαχος της 'Ελευθερίας
- 175. Συλλοβόγριπος.**
Τό πρώτο κοινός σύνδεσμος, Τά άλλο άντωνυμία, Καί τ' όλο μου δσ' τις μικρές Νήσους του Αιγαίου μία.
'Αντισμένη Άμυδαλιά
- 176. Στοιχειόγριπος—Μεταγρηματισμός.**
'Ηταν ήρωας σποιδαλος Τού χρουού καιρού Άθηνάις Μ' ε'ν τού κόρησ το κεφάλι. Καί... μικρόνης το λαμό του, Όνομα σοφού προβάλλει Στους μεγάλους μέση πρώτου.
'Ελληνας
- 177. Αίνιγμα.**
Νησί στο Αιγαίο Το θηλυκό μου Άνθος όφωίο Το σούδερσέ μου.
'Ενδεση 'Ελληνοπούλα
- 178. Αηκώδες Αίνιγμα.**
Σά φίδι μουγγίζω. Σά φίδι σφυρίζω. Σάν όλογο τρέχω, Σάν πόδια δέν έχω.

Ψυχή ξένη φέρνω, 'Αφίνω και παίνω.
Νεοσπρηνάτος

179. Γωνία μετ' Ρόμβου

Είς την Γωνίαν, σταυροί και άστειρίσμοι, όριζοντίως. Το έναντιον του άδικου, άρχαίος ληστής τιμωρούμενος είς τον Άδην, το έναντιον της φειδούς, κοινώς μοιρασίω, σπλάγγων (δημοσι.). πόλις της Πελοποννήσου, τραγική βασιλοπάις.
Είς τον Ρόμβον (σταυροί) όριζοντίως και καθέτως: σύμφωνον, πόλις της Μ. Άσίας, χωροδν της Άτικης, μοιρασίω, μέρος του προσώπου, σύνδεσμος, φωνήσν.
Πρόμαχος της 'Ελευθερίας

12315	=	Άρχ. βασιλείας.
21315	=	Άρχ. ήσως.
3431551	=	Γωνή της Γεφυής.
431551	=	Δοξαστικόν (ε'κκλ.).
51213	=	Μυθολογικόν (θηλ.).

Ζεύς της Δωδώνης

181-187. Πιτωριόν Γράμμα μετ' 'Αεροσιγίδος.

Αι κάτωθι ζητούμενα επτά λέξεις έχουν από εν κοινόν γράμμα (το πενταγών) πρώτον είς την πρώτην, δευτέρον είς την δευτέραν και ούτω κηδεξής, τα δέ άρχικά των άποτελούν βυζαντινήν πόλιν της 'Ελλάδος: 'Εδω ενικήθησαν οι 'Ιλέρασι — Άρχ. Θεός — Νεόλλην μουσικοσυνθέτης — Συναίσθημα — Κρητή του 'Αδου — 'Επιστήμη, μέρος της 'Ιατρικής — Άρχ. περίφημος βασιλίσσα.
Ζεύς της Δωδώνης

188. Φωνηεντάλιπον.

... πς - ππ
Φιλολογίτης

189. Γρίφος.

ΤΟ	ΤΟ	ΤΟ
ΤΟ ΤΟ	ΤΟΤΟ	καλοκαίρ'
ΤΟΤΟ	ΤΟ ΤΟ	οίχτος τό-
ΤΟ ΤΟ	ΤΟ ΤΟ ΤΟ	γι', άλλο.
ΤΟ ΤΟ ΤΟ	ΤΟ	

'Αντισμένη Άμυδαλιά

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικων Άσκησεων των φυλλαδιων 38-39, 40, 41-42.
300. Φιλολία (φά, σόλ, ία). — 301. Πράγμα-Πράγα — 302. Ζάκυνθος-Γάκινθος.—303. Το γράμμα Α.
304. Β 305. ΑΝΕΜΟΣ
Κ Α Ι (Νέμος, έμος, μέ-
Κ Α Α Ω Σ νος, όνος, Σάμος).
Β Α Λ Α Ν Ο Σ —306. Άγαπάτε
Ι Ω Ν Α Σ άλλήλους. (Η άνά-
Σ Ο Σ γνάσις κατά σή-
Σ λην, ε'κ των κτωσ και των άνω εναλλάξ). — 307. ΑΒΡΑ-
ΑΜ (Α-κρος, Β-μόδος, Ρ-αίωσ, 'Α-
παν, 'Α-ετός, Μ-όριον). — 308. ΑΡΑ-
ΒΙΑ — ΣΑΧΑΡΑ (ΚΑΣπία, βΡΑβείον, κΑΧνη, δΒΑκίον, εΙΡήνη, ΚΑΑΣ).

309. 'Ηρόκλειτος, 'Ηρα. Κλειτώς.
310. Εύρώτας (εθ, ρθ, τας). — 311. Δι-
άδημα-διήγημα.—312. Σέβρος. 313.
ΚΩΣ 314-316. 1 Ρίς (τήΣ 'ΙΡΙδος).
ΚΕΩΣ. 2. 'Όμμα (ΑΜΜΟυ). 3. Ούς
ΚΥΒΟΣ (ΣΥ 'Οχι). — 317-321. Διά
ΚΟΥΠΟΣ τού Ο: όχημα, μόνοσ, οζ.
ΚΑΜΗΛΟΣ νος; όμάς, αίος. — 322.
ΚΑΡΥΑΤΙΣ ΩΚΕΑΝΙΣ (Όγγυία,
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ 'Ικαρός, Κε'Εσόν,
ΚΑΘΑΙΡΕΣΙΣ Σαλαμίς, 'ΗρσθΝ,
ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ Πάτραί, Πανα-
μάΣ). — 323. Τα ατά τούς άσούς, —
324. Ούδεις οίχτης μετενόσος. (οδ
εις ι, γ' εις ασ; μ' ε τε, νο εις ε).

325. Πιτωριόν (πήτη, Κωσ). — 326.
Σοφία - Σόφια.—327. Άμλετ — τέλμα.
328. Α Σ Σ Σ

Η Ο Ο Ο
Χ Ι Ξ Ρ
Α Ι Α Α Α Ι Α Ω
Ρ Λ Ν Φ Μ
Ω Ο Ο Ο
Ν Σ Σ Σ

329. ΥΑΛΟΣ (αυλος, λαλος, ούλος,
Σύλλα).—330. Βοήσος δ. Φίλιππος τόν
Ναθανάη. 'Αν σόρση, μάριμα Λάμ-
προ, ξαναπέρας απ' την Άντρο. Τι
κάνεις, Γιάννη; κοιτιά σπένω.— 331.
'Ο Χριστός έδωσεν ημάς (δχρ' εις το,
σε σός εν, i μ' ας).

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

Μετά την 31 'ουλίου, όταν έληξε η προθεσμία του προνομίου (δίδονται με μεγάλη έκπτωση στους συνδρομητές για το καλοκαίρι) ανατηρήθησαν ανάλογα με τη συνδρομή, κι' ίδου το νέο τιμολόγιο:

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΩΝ ΕΤΩΝ
1895, 1897, 1899, 1910, 1911, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1937, 1940 και 1941, καθενας, άρραφος, δεχ. 10.000.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΩΝ ΕΤΩΝ
1898, 1900, 1901, 1904, 1906, 1912, 1914, 1915, 1917, 1919, 1936, 1938 και 1939, που πλησιάζουν να εξατηηθούν, καθενας, άρραφος δεχ. 15.000. (Ταχυδρομικά κάθε τόμου, προσθετα στις άνω τιμές, δε. 2000)

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΩΝ ΕΤΩΝ
1896, 1902, 1903, 1905, 1907, 1909, 1913, 1916, 1920 και 1942, που ελαχίστα αντίτυπά τους άπομένουν, δίδονται με ιδιαίτερη συμφωνία μόνο σ' όσους αγοράζουν δλόκληρη τη Σειρά της 'Επιστούλης.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, κάθε τετράδιο, δεχ. 500.— ΧΑΡΤΗΣ ΛΥΣΕΩΝ, η δεσμίδα των 20 φυλλων, δεχ. 300.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι δροι : Δεν δημοσιεύεται
"Αγγελλία μεγαλύτερα των 15 στίχων, και μόνον μία του καθενός εις κάθε φύλλον. Τιμολόγος : Έως δέκα τα πολύ λίγες με καλά στοιχεία, 50 δρ. 500. Πέραν των δέκα λέξεων, 50 δρ. η λέξη με απλά, 100 δρ. με καλόν και 150 δρ. με κεφαλαία.
Ο χωριστός στίχος 50 δρ.

[ΜΓ-470]

Πολύ δεκά.
Έχετε υπ' όψει σας ότι χωρίς το "Έγχειρίδιον Σταυρολέγων θά χαλάνετε πάντα στα αινίγματα και τα σταυρολέξα. Περιέχει εκτός από οδηγίας διά σταυρολέξα και πίνακα θεθών, ηρώων, συγγραφέων, βασιλέων, φυτών, στρατηγών, ποιητών, νομισμάτων, ζώων, Ιατρών, πτηνών, φιλοσόφων, προφητών, ζωγράφων κτλ. κτλ. Δρ. 1000.
Διάπλασις τῶν Παιδῶν ἢ βιβλίο σπουδαία "Ελευθεροδάκη, Σακελλάριου, Ειδόρη, ἢ γράφατε: Κ. Κουκιδήν, Κλεσαμένους 2, Αθήνα.

[ΜΓ-471]

Ταυτόχρονα με τὸν διαγωνισμό διηγήματος προκηρύσσει διαγωνισμό ποιήματος με τὸς ἴδιους ὅρους.

Δ' ΒΡΑΒΕΙΑ : 15.000!
Διεύθυνσις στὸν ἀεροδυναμικό Σύλλογο «200 αἰῶνα».

[ΜΓ-472]

Γιὰ σὺ Περισκεπία :
Νηρέα, Πρόμαχε, χρόνια πολλά. Νίλας, τι γίνεται ;
ΣΕΨΥΡΟΣ

[ΜΓ-473]

Μυστημένη Δύστυχα, Θελεκτική Μαρκηρία, Αεμάνη του Βουνοῦ, Γαλαομάτα, ἀνταλλάσσουσι Μ. Μ. Διευθνοῖς μου 'Ιω. Δρούγκας, Ἄργος. Ἀπαντιᾶ ἡμέσως.
ΣΕΨΥΡΟΣ

[ΜΓ-474]

Οσα Διαπλασσοῦλα θέλουν εἰς στείλουν ἕνα γράμμα στὴν Διεύθυνσι Κων. Τσαγκαράκη, Νεὺν Κοσμά 3, Πειραιᾶ.
Τριζὸν

[ΜΓ-475]

Μυστήρια, ἐνθουσιασμέναις ἀπό γνωριμία σου.
Μὴ ἐσχίσθῃς ὅμως τὸ ρητὸ τῆς Κας ντὲ Στάιλ.
Ἰζόλδη

[ΜΓ-476]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση ζητῶ τὴ φίλια ἔδωσαν καὶ σὰς στέλλω ἀπ' ἕνα σακκουλάκι... Βολλάρια Δούκισσα τῶν Ἀλλοσίων
ΜΒ-477

Προκηρύσσει διαγωνισμόν γρίφου. Νὰ διαδοθῇ δεκάτῃ τάλαιπωρηθεῖσα ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο ΜΓ-482.
Μυστήριος

[ΜΓ-478]
Δικφορετικὴ νοστιμότητα μερικὰ μέλη τὸ «Περικοπιού», εἶχε συνένπεια νάπομα κρυνθῶ ἀπὸ τὸν, κατὰ τὰλλα σθεαστὸ μου σῆλλογο.
Τὰ παιδιὰ ποὺ μ' εὐχῆθησαν θερμὰ εὐχαριστῶ.
Στῆ Βιολέττα, εὐχέτε.
«Τέχνη», συγχαρητήρια, εὐχαριστήρια!
Νηρέας

[ΜΓ-479]

ΤΟ ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ
Ταλαιπώρα ἀχαροπούλα, μετὰ τὸ «Τέχνη» ὑπῆρχε «νόμιμη ἀνύψυσις...» τὸ γέλοιο δηλαδή μιὰς τέτοιας ἀθάλατρης ὀνομασίας. «Ὡστε...
ΑΛΜΠΟΥΡΟ

[ΜΓ-480]

Εμεῖς, οἱ ἀτρήμῃται Σανθὸς Ζεῖχης - Υπολογογὸς τῶν Ἀσχοφόρων προκαλοῦμε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, συγχρόνως δεχόμεθα ἀλληλογραφία ὑποσχομένοι ἐκπλήξεις. Γράφατε Μαρίκα Μηλοιδάκη, Κορινθίου 14, Αθήναι (2).

[ΜΓ-481]

Με μεγάλη εὐχαρίστηση ἀλληλογραφεῖσα με νέους καὶ νέες τῆς Μεγάλης Τάξεως. Διευθνοῖς Νίκου Μάντζαρη, 79 Νάξου, Αθήνας (8) διὰ τὸν Δούνα τῆς Σπάρτης

[ΜΓ-482]

Βιολέττα, Ἀθηναῖε. Αἰὲν Ἀριστέουσιν συγκινημένη εὐχαριστῶ.
Ραξελάνεια

[ΜΓ-483]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση χαίρετὸ τὸ Διαπλασοκόμο. Ἀλληλογραφεῖσα Διευθνοῖς Ἠλίαν Μοκῆκου, Κόθνου 5. Ἀλεπουδουνηγῆς

[ΜΓ-484]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»
"Ὁ «Κύκλος Ὀμιλιῶν» γιὰ τὸν ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ ἐκλείσει με τὴν ἐπιμέλεια τοῦ κ. Τέλλου Ἄγρα, «Σταχαίτα ποιητικῆς» στὸ ἔργο τοῦ Παλαμά.
Τὸν εὐχαριστοῦμε θερμότατα, καθὼς καὶ ἄλλους ποὺ μᾶς παρολοιοῦσαν.

[ΜΓ-485]

Στὸς ἀλληλογράφους μου Ἀπάντησα σ' ἄκα τὰ γράμματὰ ποὺ πῆρα. Ὅσων δὲν ἔλαβαν ἀπάντησιν τὰ γράμματὰ θά χάθησαν σὸ Ταχυδρομεῖο. Τοὺς θερμολαγαλέκω νὰ μὴ ξαναγράψουν (ΜΓ-247).
ΓΑΚΙΝΘΟΣ

[ΜΓ-486]

Σκανιζέχειρε με συγχωρεῖς...
Χαίρετὸ Ἄλλη Δόξα, καὶ ἔλα τὸ Διαπλασοπούλα!
Ἀραπάκι Μονόφθαλμο

[ΜΓ-487]
ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΕΣ
Ἀποτελέσματ' εὐ διαγωνισμοῦ.
«ΠΟΙΟ ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟ ΝΕΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ»
(Ἀπαντήσεις Β1)
ΒΡΑΒΕΙΑ :
Πρῶτο : Σίφοννας,
Δεύτερο : Διαβάτης.
Τρίτο : Πιερναϊοπούλο.
Ἐπίστερος : Μῆλων Ναυάρχος, Λογοτάχνης.
Συγχορίζουν καὶ οἱ παρακάτω : Νηρέας, Ἰσομενέας, Ἄλκης Μύρας, Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, Λουκαῖος, Σόλλας.

[ΜΓ-488]

Ἀλληλογραφῶ με διαπλασοπούλα τῆς Κυρίας τῶν Ἀθηνηνῶν τῆς Μεσαίας Τάξεως. Γράφατε Κων. Θ. Πολυγώνη, ἔδωσαν 19 Ἀθηναῖαι (8) διὰ Μικρὸν Τζόνου.

[ΜΓ-489]

Ενας ξεχωριστὸς διαγωνισμοῦ
Για νὰ μὴ μείνει εἰδοτάτα εἶσε ἀπὸ τὴν κίνηση τῆς σελίδας αὐτῆς, προκηρύσσει ἕναν πρωτότυπο διαγωνισμό : γιὰ ἕνα μικρὸ, ντόπιο ἀνέκδοτο, (σὰν αὐτὰ, λόγου χάρι, ποὺ δημοσιεύει δ' Ἄνακτας).
Τὰ ἀνέκδοτα δὲν θά μὴ στείλετε μόνον εἰς τὴν ἐπιμέλεια αὐτῆ με μίαν ἄγγελια, χωρεῖται ἰσα-ἰσα ἕνα μικρὸ ἀνέκδοτο, δηλώνοντας πὺς εἶναι γιὰ τὸν Διαγωνισμό αὐτόν. Ἔτσι ὄχει γενικώτερο ενδιαφέρον μίαν καὶ θά κρῖθουν πιανότερα, ἀπ' ἄλο τῶν διαπλασοκόμο.

[ΜΓ-490]

Βράβεια βιβλία εὐλεκτὰ, σωματοχή εὐθεύρα. Προθεσμία δυὸ μῆνας καὶ... βέλπουσις. Παροδίτης
Φιλιατὴ Βιολέττα γιὰ τὴ γιορτὴ σου εὐχῆς - χωρὶς κανένα βλακῶδες ἐπίθετο - λαμπρῆς, πῆδηχτῆς κτλ.
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

[ΜΓ-491]

Μπαίνοντας εἰς τὸ 3ον ἔτος τῆς Διαπλασοκομῆς μου περιόδου συνεχίζω τὴν ἔργον μου. Ἀλληλογραφεῖσα καὶ ἀνταλλάσσο Μ. Μ. Στείλετε Διεύθυνσι Κων. Ἀριστοτέλην, Στεφανόπουλον διὰ
ΜΑΤΩΜΕΝΟΝ ἸΠΠΟΤΗΝ

[ΜΓ-492]

Ἀνταλλάσσο τετραδάκια Διευθνοῖς Παναγιώτην Βοκοτόπουλο, Νίκης 14, Αθήνας διὰ Τ.
Τρεχαγευόπουλος

[ΜΓ-493]

ΠΡΟΣΟΧΗ !!!
Σόλλογος «ΘΡΙΑΜΒΟΣ» Ἀποτελείται ἀπὸ παιδιὰ τῆς μικρῆς Τάξεως.

[ΜΓ-494]
Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση χαίρετὸ ἄλλοις-ες. Ἀνταλλάσσο τετραδάκια Διευθνοῖς Κων. Ἐδωάρδου, Καρρῆ Ναυάρχου, Νικοδήμου 27, Αθήνας, διὰ Ν. Νικηφόρος
ΜΒ-495

ΔΙΑΒΑΣΟΛΟΓΙΑ
Καταργεῖται ἡ διεθνή τις ΜΓ-428. Στείλατε : Τάκην Χριστοδούλου, Ἐρακλειδῶν 17α, Αθήνας (8).
Μικρὸς Γεωπόνος
Ὀλομπετονίους - Ὁσπιωτοπούλα

[ΜΓ-496]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσο Μ. Μ. Μουτσιῶ. Διευθνοῖς, Ἐλλή Ἐρμμανουήλιδου, Φιλαδέλφειας 4, Ν. Σμύρνης, διὰ Α. Κ. Περιμένω ἀπ' ἄλλοις-ες.
Αεπιτὴ Καροδόλα

[ΜΓ-497]

Ἀμνοθαλασσίτη, Κωστῆ Μαρία, Ζηριώτη
- ἢ ἠμέρα καὶ ;
Νέινος Ζηριώτης
Κωστίης Μαρία
Διανοθαλασσίτης

[ΜΓ-498]

Στὴ Γεωλάντα τὴ χαρὰ μου γιὰ γνωριμία καὶ τίς εὐχῆς μου γιὰ γενέθλια.
ΣΥΛΛΑΞ
Δόξας Ἑλλάδος

[ΜΓ-499]

Μερικὰ τὰμ-τὰμ ἀκούγονται. καὶ ἄγριες φωνῆς, καὶ ἐμφανίζεται τὸ ἀραπάκι. Ἀραπάκι
Προσοχή! Διαπλασοπούλα μὴ καθήστε κατὰ λάθος ἐπάνω στὴ Σακκουλάκα καὶ τρυπήθῃτε.
Σακκουλάκα

[ΜΓ-500]

Πᾶρ-Πούρ αὐ ἔβρουμα καμῆς ἔβριες, με ποιῆς εἴματα ;
Σαπουνόφουσσα - Ἀμνοδουσου
ΜΒ-502

Τρεις Διαπλασοπόδες ζητῶν ἀλληλογραφία.
Στείλετε Δετὰ Χαρίκλεια Ἐδοταθόδου, Βασιλέως Ὁθωνος 43, Νέα Ἰωνία, διὰ
Μπερλίνα
Σαπουνόφουσσα - Ἀμνοδουσου

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΡΚ
("Ὀδὸς Χρῆδεν - Μαυρομασταύου)
ΘΙΑΣΟΣ ΒΑΣΙΟΣ ΜΑΝΩΛΑΙΔΟΥ - ΠΑΡΠΑ - ΔΕΝΔΡΑΜΗ
"ΦΙΛΙΠΠΗ ΣΑΝΤΡΟ."
Τριπράκτο δρᾶμα
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Φωτεινὴ ἢ Βάσω Μαυρολίδου
Ἐκκερῖνα καθ' ἑκάστην, 8 μ.μ.
Ἀκουσματικῶς Ἐρτείν, Περσῆτην, Σάββατον καὶ Κυριακῆν 8 μετὰ μεσημβριαν.